

KLÍČOTEPCI

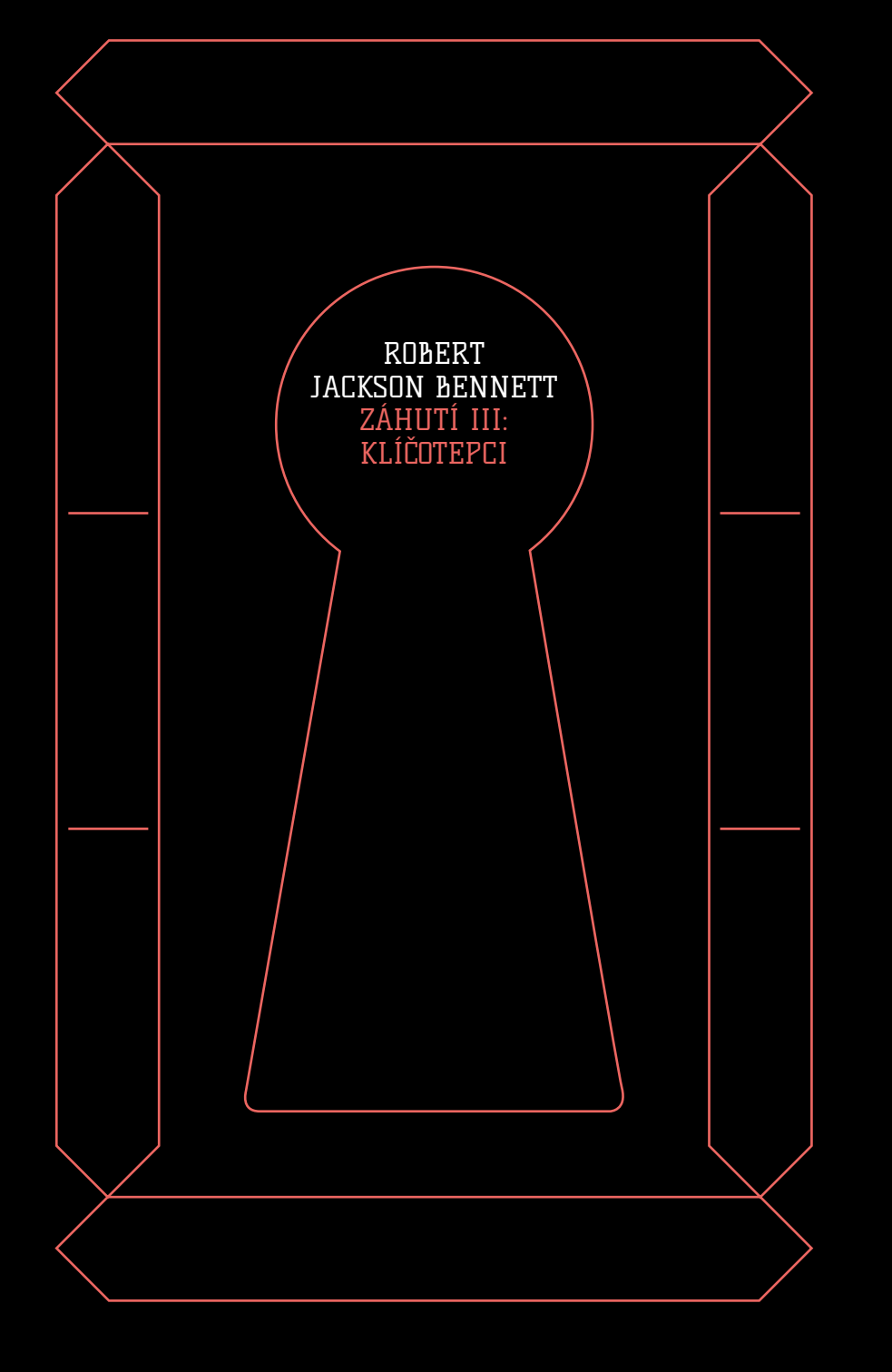
Záhutí III

Host

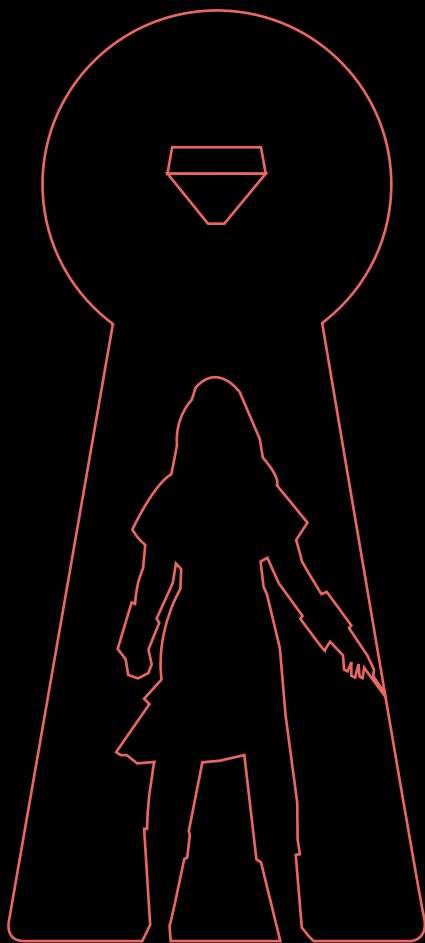
ROBERT JACKSON BENNETT

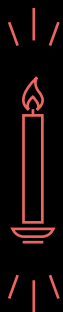
ROBERT
JACKSON BENNETT
ZÁHUTÍ III:
KLÍČOTEPCI

KLÍČOTEPCI

— Přeložil Milan Pohl —

Brno 2023

ROBERT JACKSON BENNETT

Locklands
Copyright © 2022
by Robert Jackson Bennett
All rights reserved
Cover pictures by Aleksandr
Murzich and Toa55 /
Shutterstock.com
Cover design by
Will Staehle
Translation
© Milan Pohl, 2023
Czech edition

© Host – vydavatelství,
s. r. o., 2023
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1913-2 (PDF)
ISBN 978-80-275-1914-9 (ePUB)
ISBN 978-80-275-1915-6
(MobiPocket)

*Joeovi McKinneymu,
který byl dobrým člověkem a mnohem lepším vypravěčem,
než kdy budu já*

*Říká se, že politika je umění distribuovat bolest.
A skřibování je samozřejmě umění distribuovat
rozum.*

*Ptám se sám sebe — někdy s nadšením, jindy
s obavami —, co se stane, až se obojí propojí.*

— ORSO IGNACIO, DOPIS ADRESOVANÝ
ESTELLE CANDIANOVÉ

ČÁST I
SKRIBOVACÍ
VÁLKY

KAPITOLA 1

<Připravena?> zašeptal hlas.

Berenika otevřela oči. Na moři se blyštlo světlo ranního slunce a její zrak mu zvolna přivykal, tvary městských zdí, hradeb a pobřežních baterií nabývaly v mihotavé záři pevnějších obrysů. Tolik se zabrala do meditace, že jí chvíli trvalo, než se rozpomenula — *Jsem ve Starém Tevanne? Nebo někde jinde?* —, ale pak se jí plně vrátily smysly a vše se před ní rozvinulo.

Grattiar: maličká pevnostní enkláva balancující na tenké skalnaté šňůře, táhnoucí se do moře Durazzo, v podstatě jen hradby šedé jako oceán, věže bílé jako oblaka a kroužící rackové. Nebylo to ani tak město, jako spíš zbyteček civilizace přimknutý k opevnění. Domky a chýše se podobaly vilejšům nalepeným na lodní trup. Viděla, jak se maličké rybářské čluny sunou k molům. Jejich světlé, zářivé plachty jí vzdáleně připomínaly netopýří křídla zachycující první paprsky svítání.

„Hrome,“ utrousila potichu Berenika. „To je skoro krása.“

<Skoro.> Klaudie si na terase stoupla vedle ní. Její oči pod tmavou kovovou přilbou byly tvrdé a bystré a v pozadí Bereničinych myšlenek šeptal její tichý, avšak zřetelný hlas: <Jak hluboko jsme klesli, že nám takováhle prdel světa připadá hezká...>

<Ano,> vzdychla Berenika. <A přesto je na nás, abychom ji zachránili.>

Klaudie se kouskem dřeva štourala v zubech. <Nebo aspoň ty, kdo tady žijou.> Odcvrnkla párátko. <Takže — připravena?>

<Nevím. Možná. Jak vypadám?>

<Jako chmurná královna-válečnice,> odvětila Klaudie. Zazubila se. <Možná až moc chmurná. Měj na paměti, že tohle je pevnost Morsiniů. Hrozivá žena by se guvernérovi nemusela zamlouvat.>

<Taky to bude chmurný rozhovor. Ale dám si záležet, abych se hodně culila a ukláněla,> dodala kysele. Posunula si kyrys na ramenou, cítila, jak nárameníky pruží, a pak zastrčila prst za límec kožené kazajky, aby pustila ven aspoň trochu vlhkého tepla. Jejich zbroj měla k bytelnému brnění na způsob loriky hodně daleko, chránila jen nejzranitelnější místa a ponechávala kloubům svobodu pohybu, ale na grattiarském slunci v ní bylo i tak pekelné horko.

<Prostě to musí stačit,> poznamenala Berenika. Pověsila si na záda espringal a pak se přesvědčila, že jí skribovaný rapír visí v pochvě u boku. *<Upravili jste espringaly podle našich potřeb?>*

<Bude nutný dostat se k nim na dohled,> řekla Klaudie. Ukázala na malý plát na svém pravém nárameníku a potom na podobný plát na Bereničině zbroji. *<Ale až je přivoláme, poslušně k nám přiletěj.>*

<Dobře.>

<Pořád si myslíš, že je dobrý nápad brát na tenhle pokec zbraně? Chci říct — než nás pustěj ke guvernérovi, stejně nás odzbrojej, ne?>

<Ano, skoro určitě,> přisvědčila Berenika. *<Ale když tě požádají, abys odevzdala zbraně, dávají ti skvělou příležitost předvést, kolik výbroje sis přinesla.>*

<Takovej cynismus.> Klaudie zase blýskla úsměvem. *<Jsem pro.>*

Vítr se změnil a Berenice se do nosních dírek zavrtal pach hniloby — bezpochyby z uprchlického tábora rozkládajícího se za městským opevněním. Vytáhla kapesní dalekohled a zadívala se na ležení na kopcích k severozápadu.

Krutý kontrast se nedal přehlédnout: město Grattiaara si víceméně zachovalo svoji úhlednost, jeho skribované pobřežní baterie se hrozivě rýsovaly nad mořem, věže vnitřních pevností pyšně čněly do výšky; ale pouhých pár metrů od nich začínalo nedozírné pole otrhaných stanů, provizorních přístřešků a znečištěných kaluží — připomínka toho, jak moc se svět za hradbami tohoto maličkého pevnostního města změnil.

<Už nás jdou uvítat, kápo,> zašeptala Klaudie.

Berenika se podívala stejným směrem jako ona. Po schodech od brány ústřední tvrze scházela skupinka mužů v pestrobarevném oblečení oplývajícími rozmanitými odstíny modré a červené. Prohlédla si tvrz nad nimi, s věžemi osazenými bateriemi espringalů a ječivek — skribovaných modelů, evidentně zastaralých, přinejmenším o čtyři roky. Hradby samozřejmě nebyly skribované vůbec, sestávaly jen ze zdiva a malty, v uplynulých desetiletích mnohokrát spravovaných: nenesly žádné symby, žádné řetězce, žádné argumenty, které by je přesvědčily, aby byly nadpřirozeně pevné nebo odolné.

„Až se sem dostane,“ zamumlala nahlas, „projde tímhle městečkem jako rozpálený nůž úhořím tukem.“

<Jo,> souhlasila Klaudie. Zalétla pohledem k uprchlickému táboru. <A všichni ty lidi umřou — nebo hůř.>

<Kolik že máme času?>

<Podle posledních odhadů dva tejdny,> zněla odpověď. <Napřed se musí probít skrz Balfi na severu, to ho snad trochu zpomalí. Měli bysme mít ještě aspoň tejden, než bude stát před branama, kápo.>

Berenika se v duchu ptala, jestli ty odhady odpovídají skutečnosti. Kdyby měla ohromnou armádu a hodlala ji použít k likvidaci všeho, co jí stojí v cestě — kudy by šla, po kterých řekách, a jak rychle by postupovala?

Ty ohavné otázky, pomyslela si, *už mě k smrti unavují.*

<Ještě jsi mi neodpověděla, Ber,> řekla vlídně Klaudie. <Jseš připravená?>

<Brzo budu.> Vykořčila k dalším dvěma členům svého týmu, usazeným na lavičce u schodů. Diela, mladší a menší z těch dvou, se okamžitě vypjala do pozoru, vstala tak rychle, až jí zachřestila přilba na hlavě. Vittorio se zvedl o poznání lenivěji, s potutelným úsměvem rozbil svou dlouhou, štíhlou postavu a stoupl si vedle ní. V náručí držel těžkou dřevěnou bednu, skoro metr širokou i vysokou, vyrobenou z obyčejného dřeva, se zaklapnutým víkem.

„Všechno v pořádku?“ zeptala se Berenika.

〈*Nemůžu se dočkat, až se tý škatule zbavím a zalezu si někam do stínu, kápo,*〉 zašeptal Vittorio v zákoutí její mysli. Podíval se jí do očí a jeho úsměv se rozšířil. 〈*Určitě mě s tím pustěj do tvrze?*〉

„Pustěj,“ ubezpečila ho. „Pamatujte, oba dva — tohle je čistě diplomatická operace. Prostě mějte oči na stopkách, výstroj po ruce — a pokud si na nás něco zkusí, pamatujte na výcvik.“

〈*Jestli na to dojde, bitka s pohůnkama kupeckýho podniku bude jednodušší než to, na co jsme zvyklí,*〉 zazubil se Vittorio.

Diela vedle něj zamžikala a Berenika ucítila, jak v pozadí dívčinych myšlenek pomalu narůstá úzkost.

〈*Nejspíš na to nedojde,*〉 sdělila jí Berenika. 〈*Opakuju, tohle je diplomatická mise. I když jsi ještě nebyla v boji, Dielo, pořád máš naše znalosti a zkušenosti. Nepochybuj, že to zvládneš.*〉

Diela nervózně kývla. 〈*Ano, kápo.*〉

〈*Je čas, kápo,*〉 řekla Klaudie.

Berenika vzhledla. Muži z tvrze už byli blízko. Nasadila si přilbu, posunula ji tak, aby kloudně viděla z průzoru, a pevně si ji připnula. *Tuhle válku vedu už osmým rokem, pomyslela si, a pořád jsem nepřišla na to, jak to udělat, aby mi ten zpropadenej škopek jaksepatří seděl na hlavě.*

Stála tam, vysoká a pevná v tmavé zbroji, a sledovala, jak chlapi Morsiniů sestupují po schodech. Kdysi ji takoví lidé dělali nebo aspoň znepokojovali, ale ty časy byly dávno pryč: viděla příliš mnoho bitev, příliš mnoho hrůz a umírání, než aby jí ještě naháněli strach zástupci kupeckých podniků.

〈*Jsem připravená, pomyslela si. Jsem na to připravená.*〉

Přesto ucítila záchvěv nejistoty, jakousi absenci, jako by zapoměla na něco zásadního. Vyndala z kapsy dalekohled a znovu ho přiložila k oku, ale tentokrát se zaměřila na širé moře daleko k jihu.

Napřed neviděla nic než oceán, ale pak to zahlédla — maličkou tečku v dálce, přímo na obzoru.

Sancie a Klef, pomyslela si. Drží se opodál. Ale jsou tam. Ona je tam.
Zaslechla kroky a honem dalekohled schovala.

Ach, láska moje. Jak jen si přeju, abys tu dnes byla se mnou.

Od schodů zazněl škrobený, sebejistý hlas: „Guvernér vás nyní přijme, generálko Grimaldiová.“

„Děkuji vám,“ odvětila Berenika. „Vedte nás, prosím.“

— * —

Podle očekávání museli před vstupem do vnitřní tvrze odezdat zbraně. Učinili tak bez námitek. Berenika sledovala, jak stráže Morsiniů přebírají jejich výzbroj, ukládají ji do velké dřevěné truhly u brány a tu pak zavírají. Než mohla Berenika vyjádřit otázku, Klaudie už ji šeptem zodpověděla: *<To nebude problém.>*

<Dobře,> odtušila Berenika.

„A co je tohle?“ otázal se jeden ze strážných s prstem namířeným na bednu ve Vittoriově náruči.

„Dárek pro guvernéra,“ vysvětlovala Berenika.

„Napřed si ho musím prohlídnout,“ konstatoval strážný. „A převzmu ho já.“

Berenika kývla na Vittoria a ten položil bednu na zem a otevřel ji.

Strážný nakoukl dovnitř a potom k nim napůl nevěřicně, napůl ostražitě vzhlédl. „Určitě máte správnou bednu?“

„Určitě,“ přitakala Berenika.

Strážný si povzdechl, zavřel bednu a s heknutím ji zvedl. „Když to říkáte,“ zamumlal.

Dovolili jim vstoupit, a když jejich doprovod vykročil vpřed, skřibované dveře se samy otevřely. Berenika svého času zavítala do mnoha budov Rodinného podniku Morsini, takže jí tvrz připadala matně povědomá: úzké, klikaté chodby, stěny z barevného skla; a všude plno stráží, žoldněrů a námezdních specialistů

ve zbroji nejrůznějších typů a barev, ačkoli většina jejich výstroje evidentně pamatovala lepší časy.

Bereničinu čtveřici konečně uvedli do hlavní jednací síně. Na vrcholu slávy musela být majestátním sálem, téměř všechn nábytek byl však odstraněn, aby vznikl prostor pro obrovský stůl pokrytý mapami, který síni vévodil. Strážní pokynuli kupředu a Berenika se postavila před stůl. Přelétla mapy pohledem a uvědomila si, že je poznává: zobrazovaly státy Daulonů a Gothijců nedaleko odsud na severu. Tamními teritorii prosakovala ohromná jasně červená skvrna, takže to vypadalo, že celý sever krvácí.

Poznávala je, poněvadž se do takových map dennodenně sama dívala. Jenže podle barev a značek, které měla před očima, byly tyhle mapy hrozně zastaralé — podobně jako obrana celého města.

Myslí si, že je tlačí čas, prolétlo jí hlavou. Kdyby jen tušili.

Zkoumala místnost pohledem. Vzadu seděli v jediné řadě žoldněři, správci a skribovači, zřejmě čekali, až jich bude zapotřebí. Na Bereniku pohlédli jen letmo, načež obrátili zraky k jedinému muži, naklánějícímu se nad mapami na protějším konci stolu od Bereniky. Byl dobře oblečený a upravený, se zdobeným skribovaným rapírem v pochvě u pasu, ale tvář měl bledou a ztrhanou, oči zapadlé vyčerpáním, vousy prokvetlé stříbrem. Ačkoli Bereniku informovali, že guvernér Malti je jen asi o deset let starší než ona, muž před ní vypadal mnohem věkovitěji.

Možná, pomyslela si, to bude hodně krátký rozhovor a my rychle zachráníme spoustu životů.

Družina mužů v červené a modré ohlásila jejich příchod: „Generálka Grimaldiová a delegace ze Svobodného státu Givy, Vaše Milosti.“

Berenika si sňala přilbu a uklonila se. „Děkuji vám, že jste nás přijal, Vaše Milosti,“ pravila. Klaudie, Vittorio a Diela se také uklonili, přilby si však nesundali.

Guvernér Malti pomalu zvedl hlavu od map a povytáhl obočí. Zadíval se na ně s poněkud udiveným výrazem. Berenika čekala, až promluví, ale on zřejmě nikam nespěchal.

„Takže,“ prohodil nakonec, „vy jste ti mytičtí válečníci z Givy.“ Jeho prohlášení viselo v zatuchlém vzduchu.

„Přesně tak, Vaše Milosti,“ přisvědčila Berenika.

„Málem bych Givánce považoval za duchy z pohádek,“ řekl Malti. Jeho slova byla napjatá a nelítostná, jako drnčení tětivy. „Nebo možná za víly, o kterých mi dědeček vyprávěl, že drží stráž u bran samotného Nebe.“

<Vzhledem k tomu, že mám zadek zalitej zkrunděným potem,> zašeptala Klaudie, <se zrovna moc myticky necejtím.>

Berenika se pokusila o důstojný úsměv. „Sama bych tomu dala přednost. Nicméně jsme z masa a kostí — a raději než v Nebi bychom si s vámi pohovořili zde, v říši smrtelníků.“

Guvernér Malti jí úsměv oplatil, byť mnohem mrazivěji. „Zajisté. Přicházíte se mnou projednat mou situaci.“

„Ano, Vaše Milosti. Ohledně uprchlíků za vašimi branami.“

„Přejete si, abych vám je dovolil odvézt.“

„Pokud by to bylo možné, Vaše Milosti. Disponujeme dopravními prostředky. Jsme vedeni čistě snahou zachránit lidské životy. Tuším, že by to prospělo všem zúčastněným. Organizovat obranu, když vám tu zaclání tolik běženců, musí být náročné.“

„Běženců...“ opakoval Malti. „Hrozná slovo.“ Sesunul se do křesla a sledoval, jak strážný pokládá Vittoriovu bednu na stůl, uklání se a odchází. „A abyste mě přesvědčili,“ řekl Malti, „přivezli jste mi... dary.“

„Ano,“ potvrdila Berenika. „Svým způsobem.“

Malti spočinul pohledem na bedně. Nezvedl se a nešel ji otevřít. Nepromluvil. Prostě na ni upíral zrak, jako by se pohroužil do úvah.

<Jde to dobře, co myslíš?> zašeptala Klaudie. <Protože mně nepřípadá, že by to šlo dobře.>

<Ticho,> odsekla Berenika.

„Víte,“ řekl Malti s náhlým veselím, „dosud jsem si nezvykl přijímat delegace. Velvyslance. Diplomaty. A podobně. Grattiaro ostatně není k ničemu takovému určena.“ Unaveně mávl rukou k jednotvárným cihlovým zdem. „My jsme pevnost, jejímž úkolem je střežit plavební trasu podél pobřeží. Naši mocipáni se s cizími státníky nikdy nescházeli v pevnostech. Spíše se vydávali přímo do samotných států.“

„Pravda, Vaše Milosti,“ řekla Berenika. „Ale svět se od té doby změnil.“

„Změnil?“ Po tváři se mu mihl neradostný úsměv. „Nebo skončil?“

Všichni v sále se podívali na Bereniku.

<A sakra,> řekla Klaudivie. <Začíná být veselo.>

„Tady neskončil,“ podotkla klidně Berenika.

„Ještě ne. Ale jinde...“ Hořký úsměv zmizel. „Před osmi lety jsme byli pouhou výspou v další válce. Jenže pak začalo míst, kam se mohli všemožní vyslanci vydávat, dosti rapidně ubývat — a tak jezdili sem. A teď už nejsou skoro žádné státy, které by mohly vyslance posílat.“ Nahnul se k ní. „Avšak v případě ostatních delegací jsem po jejich odjezdu zpravidla věděl, kam se vypravit, pokud bych s nimi chtěl znovu mluvit. Znal jsem jméno města, ostrova nebo aspoň osady. Ale v případě Givy... nikdo tak docela neví, *kde* se ten stát nachází, že ne?“

Berenika na sobě znovu ucítila všechny oči v místnosti.

„Giva se nachází na Givánských ostrovech,“ řekla pořád ještě klidným, zdvořilým hlasem.

„Ó, tohle já vím,“ opáčil Malti. „Aspoň mi to tvrdili. Také mi však říkali, že kdykoli k těm ostrovům někdo skutečně *dopluje*, pokaždé jsou liduprázdné, obestřené mlhami — a čím hlouběji se pouští, tím je mlha hustší, až to musí vzdát.“ Chladný úsměv. „Víte *jistě*, že nedržíte stráž u nebeských bran, generálko Grimaldiová?“

<Hrome,> zašeptal Vittorio. <Není to hlupák.>

<Ne,> řekla Berenika. <To není.>

„Jistě pochopíte, proč potřebujeme nekonvenční obranu, Vaše Milosti,“ pronesla Berenika nahlas. Kývla k mapě. „Vzhledem k tomu, co se stalo s daulonskými národy či gothijskými státy, a nejen s nimi.“

Maltiho oči byly jako led. „Tak vy přece jenom *dokážete* vztyčit hradbu z mlhy?“

„Máme skribované nástroje,“ řekla chladně. „Stejně jako vy.“

Na okamžik odvrátil zrak a zamyslel se. „Povězte mi, generálko Grimaldiová,“ zeptal se pak, „skutečně Giva zhruba před půl rokem zničila baštu nepřítele v zálivu Piscio?“

Berenika cítila, jak jí vzadu v mysli raší Vittorioovo a Klau-diino překvapení.

<Hmch,> hlesla Klauzie. <Nevěděla jsem, že se to rozkřiklo až takhle daleko.>

„Nu... ano, Vaše Milosti,“ odpověděla Berenika. Nebyla si vůbec jistá, kam tím guvernér míří.

„A v přístavu Varia?“ ptal se Malti. „Bylo mi řečeno, že nepřítel si tam vybudoval pořádnou pevnost — ale ta se po návštěvě vás Givanců doslova obrátila v prach. Je to pravda?“

Berenika zaváhala, ale přikývla.

„Jak?“ otázal se.

Zamyslela se nad odpovědí. „Opatrně, Vaše Milosti,“ odvětila.

Malti se kratičce usmál a pohled se mu vytratil do dálky. Když zase promluvil, hlas měl nebezpečně tichý. „Velice zajímavé. Víم totiž jen o jedné další mocnosti, která proti nepříteli dosáhla takových úspěchů. Musím se tedy ptát, zda v tom není souvislost.“

Berenika na něj přimhouřila oči. Pak je znovu obrátila k mapám na stole, konkrétně k malé černé skvrně v údolích na západ od vsí té červeně. Byla to zvláštní drobná úprava — připomínala jí jakéhosi parazita, zavrtaného do dobytčího těla, a byt byla

ve srovnání s ohromným mořem červeně na východě docela maličká, Berenika okamžitě poznala, že černá kaňka je přinejmenším stovky kilometrů široká. Oblast kolem černé skvrny dokonce Maltiho poradci šedivě vystínovali — vyznačili tak bezútešnou, sežehnutou pouštinu, zaviněnou mnoha roky nelítostného válčení.

Zvedla pohled k Maltimu. „Giva stojí sama,“ prohlásila. „S ním nemáme formální spojení, Vaše Milosti. Zvláště ne s tím, o kom mluvíte.“

„Ale máte s ním leccos podobného. Tolik záhad, tolik schopností. Jak mě přesvědčíte, že nejste v holportu s ďáblem, který dřímá v Černých královstvích?“

Všichni se na ni dívali. Berenika slyšela, jak Vittorio v duchu počítá všechny ozbrojence, kteří byli v sále s nimi.

„Nuže?“ řekl Malti.

Hlavou se jí mihl obraz — černá maska, blyštící se ve stínech, zatímco se noc plní křikem — a se vzpomínkou přišel hlas, nelidsky hluboký a burácivý: *Pouštěl jsem se do míst, kam se žádný živý člověk nikdy nevydal. Spatřil jsem konstrukci, díky níž může tato realita existovat.*

<Ber?> zašeptala Klaudie.

Berenika zafrkala a odkašlala si. „Za Smrtné noci jsem byla v Tevanne, Vaše Milosti,“ poznamenala. „Viděla jsem, co udělal. Pamatuju si to. Nemůžu zapomenout. Takže můžu se vši upřímností říct — raději bych zemřela, než abych se stala spojencem toho netvora.“

Malti přikývl, pořád ještě se vzdáleným pohledem v očích. Ačkoli netušila, jestli této odpovědi uvěřil, přinejmenším ho uspokojila. Potom ale zaostřil na Bereniku a prohlásil: „Je mi fuk, co máte v té škatuli.“

Berenika zamrkala. „Vaše Milosti, to —“

„Peníze a cennosti mě nezajímají,“ pokračoval. „Ostatně už nejsou žádná svobodná místa, kde bych je mohl utratit. Neza-

jímají mě ani nástroje či vynálezy, které byste mi snad mohli nabídnout. Máme vlastní lexikony pohánějící naše augy a obranné prvky. Nepotřebujeme ani definiční pláty, ani argumenty, které bychom naládovali do lexikonů, abychom jim připomněli, jak naše nástroje přesvědčit, aby fungovaly podle našich přání.“

Odmíchl se a rozhorlení v jeho tváři nahradila jakási hluboká únava. Berenika vycítila, že ve vzduchu visí nevyřčená otázka, a rozhodla se ji položit.

„Co vás tedy zajímá, Vaše Milosti?“ optala se. „Jak vám Giva může pomoci?“

Maltiho tvář znehybněla, pouze jeho oči tančily po mapách. „Pomoci...“ opakoval tiše. „Hm. Pokud Giva dokáže nepříteli uškodit, pak mu jistě poněkud rozumí. Alespoň lépe než moji skribovači, kteří mu nerozumějí ani trochu.“ Pohrdavě máchl rukou k mužům usazeným vzadu v síni, škaredícím se na Bereniku.

„Ano, něco o něm víme,“ připustila.

Malti si ji opět pátravě prohlížel. „Mám tu jeden... problém,“ řekl. „Problém, který nedokáže nikdo vysvětlit. Problém, který nám způsobil nepřítel. Natolik vážný problém, že jsem ochoten probírat jej s cizinci, jako jste vy, a to přesto, že se jedná o přísně střežené tajemství.“

Berenika pochopila, oč ji žádá. „Tajemství umíme uchovat, Vaše Milosti.“

„To doufám,“ řekl tiše. „Pomůžete-li mi s touto... překážkou, udělím Givě právo volného pohybu ve vodách kolem pevnosti.“ Vzdychl, pak vstal a pokynul k zavřeným dveřím vzadu v síni. „Nemohu to vysvětlit, poněvadž tomu nerozumím. Ale mohu vám to ukázat, jste-li ochotni si to prohlédnout.“

Berenika se dívala na dveře a přemýšlela. Tohle ji překvapilo. Očekávala víc napařování a uplácení a mnohem víc vyhrožování.

<Ehh, kápo,> ozvala se Diela. <Tohle jsi měla v plánu?>

<Vůbec ne,> odpověděla Berenika. Pohlédla na Maltiho tvář, tak vychrtlou a vyčerpanou. <Ale neřekla bych, že lže.>

<Jen abychom mu dokázali opravdu pomoci,> podotkla Klaudie.

<Přijít sem byl riskantní podnik,> řekla Berenika. <Nezbývá než v tom gambitu pokračovat.>

Kývla na Maltiho. „Půjdeme s vámi.“

— * —

Malti je provedl nevelkými dveřmi do labyrintu chodeb, klikatících se hlouběji do tvrze. Berenika zjišťovala, že udržet si přehled o tom, kam vlastně jdou, je zcela nemožné; společně se svým týmem kráčela za guvernérovou družinou, tvořenou přinejmenším dvanácti lidmi, a za nimi šel další tucet. Před sebou neviděla o moc víc než řadu pohupujících se ramen.

Konečně zastavili a družina se rozestoupila, aby Berenika se svým týmem mohla projít. Na konci chodby čekal Malti, stál před zavřenými dřevěnými dveřmi a oči měl snad ještě unavenější než předtím. „Musím vás požádat, abyste se chovali tiše,“ řekl. „A zdvořile.“

Přikývla.

„Vše, co tam uvidíte, zůstane tajemstvím. Je to jasné?“

„Ovšem,“ přisvědčila.

Dlouhou chvíli ji sledoval, očividně rozpolcený. Pak otevřel dveře a uvedl ji dovnitř.

Za dveřmi byla ložnice — prostorná, avšak stroze zařízená, s barevným červenomodrým kobercem a pěkným šatníkem. V rohu stála postel s baldachýnem a vedle ní seděla žena v prostém oděvu, s miskou ovesné kaše a lžící na klíně.

V posteli ležel mladý muž, asi dvacetiletý, bolestně vyzáblý. Oči měl otevřené, ale prázdné, upřené se skelným výrazem k cihlovému stropu. Ústa měl umazaná od kaše a hromada přikrývek v koutě silně páchla po moči a výkalech.

Malti přišel blíž a žena vstala, uklonila se a ustoupila stranou. Postavil se k posteli a tichým, zdrceným hlasem řekl: „Tohle je můj syn. Julio.“

Berenika si stoupla vedle něj. Mladík nereagoval, ani nemrkal. S dechem mu z hrdla vycházel slabý bublavý sípot.

„Byl v bitvě u Corfy,“ řekl Malti. „Poslední velké bitvě, kterou Rodinný podnik Morsini svedl s nepřítelem. Měl na sobě zbroj, v ruce zbraň, byl ve střehu — ale pak jej cosi zasáhlo a on dočista zešílel. On...“ Malti polkl a hlas se mu roztřásl. „Zabil svého bratra. Svého bratříčka. A spoustu dalších. Ale když ho jeho muži strhli k zemi a odvěkli, najednou se... ztišil, úplně se přestal hýbat. A v tom stavu už zůstal. Dýchá, občas i něco sní, ale...“

Berenika sledovala, jak se mladíkova propadlá hrud' polehoučku zvedá a zase klesá.

<Do háje,> řekla pomalu Klaudie. *<Je to to, co si myslím?>*

<Ano,> potvrdila Berenika.

Vittorio na ni polekaně pohlédl. *<A oni ho přivezli zpátky?>* zděsil se. *<Pustili ho dovnitř? Copak nevědí, co by se mu právě teď mohlo dívat z očí?>*

<Je to past, kápo?> ptala se Diela. *<Ono... ono to chtělo, abychom sem přišli?>*

Berenika mlčela.

Malti se k ní obrátil. „Víte, čím je to způsobeno?“ otázal se. „Dokázali byste vy Givánci napravit tu zvrácenost, kterou provedl nepřítel mému synovi?“

Prohlédla si mladíka — lícní kosti, které mu téměř prořezávaly kůži, hubeňoučké paže i drobné, zapadlé, bezvýrazné oči.

Berenika se natáhla, uchopila mladíka za upocenou, umazanou tvář a natočila ji k sobě, aby viděla na její pravou stranu.

A tam, těsně nad jeho pravým uchem, bylo to, co čekala: malá mokvající ranka, mírně napučená zánětem — a přesto jí připadalo, že ve vpichu vidí lesk kovu, jako by v mladíkově kůži něco vězelo.

Zadávala se chlapci do očí a zapřemítala, kdo nebo co jí pohled oplácí a co všechno už těma očima vidělo.

<Změna odhadu,> sdělila Berenika ostatním. <Vi, že jsme tady. Předpokládejte, že nemáme víc než dva dny.>

Otočila se k Maltimu. „Tady o tom nebudeme mluvit. Mohlo by nás to slyšet.“

„Mohlo?“ řekl dotčeně. „Myslíte mého syna?“

„Ne. Myslím tu věc, která teď vašeho syna ovládá. Věc, která ho nejspíš využila, aby se podívala, jak vaši pevnost rozbít na kusy.“

— * —

Seděli u stolu v jednacím sále: čtveřice Givánců, guvernér Malti a hrstka jeho věrných poručíků. Berenika klouzala očima po mapách před nimi, po všech těch městečkách a zemičkách, jejichž názvy pohltila červeň. Pohled upírala především k jižnímu okraji šarlatové záplavy, která se hromadila u spodního cípu poloostrova a chystala se zalít i Grattiaru, přimknutou k pobřeží na samé špičce. Mezera mezi pevností a vši tou červení jí teď připadala velice, velice malá.

A všichni ti lidé, kteří mezi nimi uvázli, pomyslela si Berenika. Kteří přežili tolik strastí...

„Říká vám něco párování?“ zeptala se.

Guvernér Malti k ní zvedl zrak. „P-párování?“ opakoval nepřítomně. Rozhlédl se mapovým sálem, jako by pátral po skribovačích, s nimiž by se mohl poradit, zřejmě ale zapomněl, že je poslal pryč. „Věřím, že ano. Je to skribovací metoda, především ke komunikaci, že ano?“

„Ano,“ přikývla Berenika. „Je to způsob, jak jednu věc přesvědčit, že je druhou věcí, nebo se jí aspoň hodně podobá. Zapište správné symby na dvě skleněné tabulky, aby se spárovaly, pak do jedné ťukněte kladivem a rozsypou se obě. Spárujte dva kusy

kovu, jeden zahřejte a rozpálí se i ten druhý.“ Nahnula se nad mapy. „Nepřítel, se kterým bojujete — se kterým bojujeme my všichni —, vede válku s využitím pokročilé metody párování. To díky ní se mu podařilo dobýt tak velké území — a během pouhých osmi let.“

Položila prst na největší mapu, znázorňující moře Durazzo a všechny okolní země, spolu s červenou zhoubou, která zaplavila téměř všechna teritoria na severu.

„Nepřítel dobyl tohle všechno,“ řekl pochybovačně Malti, „pomocí párování?“

„Ano,“ potvrdila Berenika. „Protože umí párovat něco velice neobvyklého.“ Pohlédla na něj. „Vědomí.“

Malti na ni jenom zíral. Pohlédl na šéfa svých žoldáků a ten nechápavě pokrčil rameny.

„Párovat vědomí? Co to znamená?“ chtěl vědět Malti.

Berenika vstala a přešla k bedně, pořád ještě čekající na stole. „Smím vám konečně ukázat náš dar?“

Malti ostražitě pohlédl na bednu a kývl. Berenika ji otevřela, převrátila a vysypala její obsah na podlahu.

Na zemi zachřestil skribovaný aug: zvláštní malý přístroj, vyrobený ze dřeva a oceli, sestavený halabala, improvizovaně, s odkrytými vnitřními pláty, jako by bylo konstruktérovi srdečně jedno, jak vypadá. Každý, kdo byl alespoň zběžně obeznámen se skribovanými augy, ovšem musel poznat, že se jedná o prapodivnou kombinaci dvou běžných zařízení: espringalu a lampy.

„To je... létající lampa?“ zeptal se jeden z Maltiho poručíků.

„Ano. Lampa, která střílí velice zvláštní munici,“ odvětila Berenika. „Nikoli šíp, nýbrž skribovaný plát. Jen docela maličký. Váš syn byl takovým plátem téměř jistě postřelen.“ Poklepala si rukou na pravý spánek. „Zaryl se mu do lebky a spároval jeho vědomí. *S nepřitelem*. Propojil dvě různé věci. Nepřítel skriboval jeho tělo, jeho bytost, a ovládl jeho myšlenky. Myslel za něj, viděl to, co on, říkal mu, co má dělat — a chlapec ho poslechl,

protože jeho vůle mu už nepatřila.“ Zase se posadila. „A vy jste ho přivezli zpátky do vašeho města. Kde se mohl nepřítel rozhlížet jeho očima, poslouchat jeho ušima a čekat na příležitost k útoku.“

Maltiho popelavá tvář zbledla ještě víc. „To není možné. Vždyt... vždyt mluvíte o mém dítěti.“

„Víte, co udělal u Corfy,“ podotkla Klaudie. „Něco, co by normálně neudělal, ne? Něco, co byste jinak pokládal za šílenství?“

„Ale vy mě žádáte, abych věřil neuvěřitelnému,“ bránil se Malti. „Skribuji se přece... *hmotné* věci.“ Poklepal na stůl vedle sebe. „Šípy. Meče. Lodě. Hradby. Skribovat lidskou mysl, to je... to je prostě bláznovství!“

Klaudie pohlédla Berenice do očí. *<Neměla bys mu teď vyklopit, že my všichni máme v tělech svoje vlastní mrňavý pláty? Takový, díky kterým se můžeme dělit o své myšlenky a provádět všelijaké další šílenosti?>*

<Chci, aby nám dovolil zachránit jeho lid,> řekla Berenika. *<Ne aby nás upálil jako čarodějnice.>*

Přesto měla mnohem osobnější důvody se tomu tématu vyhýbat. Kdyby na to přivedla řeč, Malti by se bezpochyby zajímal, kde se Givánci tuhle techniku naučili; a kdyby měla mluvit pravdu, musela by přiznat, že byla jedním ze skribovačů, kteří ji vyvinuli, než ji ukradl jejich nepřítel... a tím pádem nesla svůj díl viny za stovky městeček zalitých červení na mapách rozložených na stole, i za stovky uprchlíků před hradbami Grattariy, kteří z toho krveprolití vyvázli — stejně jako těch, kterým se vyváznout nepodařilo.

Přestaň, okřikla se. Soustřed se na bitvy před sebou, ne na ty dávno prohrané.

„I kdybyste říkali pravdu,“ pokračoval Malti, „proč jste mi tu... tu lampu přinesli jako dar? Vy jste *věděli*, že můj syn trpí tímto neduhem?“

„Ne,“ odvětila Berenika. „Přinesli jsme vám ji, abychom vás varovali, vysvětlili vám, co se blíží a jak padla všechna ostatní

města. A jak padne i to vaše.“ Přitiskla dlaň na moře červeně na mapě, jako by to bylo zranění. „Napřed uvidíte jen jednu lampu letící k vašim hradbám,“ dodala. „Pokud ji tedy vůbec spatříte.“

„Nejspíš přiletí v noci,“ ozval se Vittorio od konce stolu. „Jsou malý. Ve tmě se daj těžko zahlídnout.“

„Zaměří se na některýho z vašich vojáků,“ navázala Klaudie. „Někam ho střelí — do hlavy, ruky, zad, to je fuk. Stačí, aby se skriby zaklínily v živý tkáni.“

„A pak toho vojáka spáruje — zmocní se ho, ovládne ho — a skrze něj uvidí,“ řekla tiše a mírně Diela. Její oči pod přilbou vypadaly ještě větší než dřív. „Uvidí, jakou máte obranu. Kde jste rozmístili oddíly.“

„Kde jste silní,“ řekl Vittorio. „Kde jste slabí. Co říkáte, co plánujete.“

„Vybere dokonalou chvíli k útoku,“ řekla Klaudie.

„A potom se obloha zaplní tímhle.“ Berenika kopl špičkou boty do lampy. „Sesypou se na vaše vojáky jako sarančata, protože vědí, kde je najít. Nastřílí do nich další pláty, spárují je, obrátí je proti vám. Vojáci se vydají k vašim obranným bateriím a pozabíjejí jejich obsluhu, otevřou brány, podpálí budovy a domy, možná své vlastní domovy. Co vás napadne.“

„Mluvíme o nich jako o hostitelích,“ řekla potichu Klaudie. „Jakmile v sobě mají jeden z těch plátů, musíte si uvědomit, že už nejsou sami sebou. Už to nejsou lidi. Ne doopravdy.“

„Jsou spárovaní s něčím jiným,“ řekla Berenika.

Hlavou jí prolétla vzpomínka: v tmavém koutě se zvedá muž, obrací se k ní čelem; pak mu o tvář zavadí bledé světlo a odhalí, jak se mu z očí, nosu i úst řine krev...

„Něčím nestvůrným,“ dodala polohlasem. „Něčím, čemu ani nemůžeme rozumět.“

„To jsou ale kecý,“ zavrčel jeden z žoldáckých kapitánů. „Lampy, který uměj mířit? Střílet? Pamatuju si, jak to dopadlo, když

skribovači zkoušeli zbastlit lampy, který by lidem vozily košíky s ovocem až ke dveřím. Všude samej rozblemcanej meloun. Představa, že by lampa dokázala ovládat espringal, je prostě k smíchu.“

Klaudie zavrtěla hlavou. „Lampy nemaj míření a střílení pod palcem o nic víc než obyčejný espringaly.“

„Chcete říct, že je někdo ovládá na dálku?“ zajímal se Malti.
„Kdo?“

Givánci se po sobě podívali.

<Je bystrý, ale vážně to neví,> řekla Diela.

<Ne,> dala jí za pravdu Berenika. <Neví.>

„Nepřítel,“ odvětila nahlas. Ale už když to říkala, věděla, že tahle odpověď mu stačit nebude.

„Jeho pěšáci?“ ptal se Malti. „Tak proč bychom nemohli nasadit ostrostřelce, ať je zneškodní? Zastavit ty, kdo lampy ovládají, než na nás zaútočí?“

„Ne.“ Berenika se zašklebila a zapátrala po způsobu, jak mu to vysvětlit. „Jeho pěšáci je neřídí. *Všechny* nepřátelské síly — pýchotu, lampy, lodě, prostě všechno — ovládá na dálku jediná věc.“

„Jediná mysl,“ řekla Klaudie.

„Jediná entita,“ řekla Diela. „Vidí mnoha očima. Pracuje mnoha rukama. Ovládá mnoho, přemnoho augů — napříč celým světadílem, a všechno naráz.“

„Jediná mysl, zduplikovaná tak, aby existovala na mnoha místech současně,“ řekl Vittorio. „Ve všem skribovaným — přístrojích i lidech.“

Malti na ně zděšeně zíral. „Ne,“ hlesl. „To není možné.“

„Nikdy vám nebylo divné, Vaše Milosti,“ promluvila Berenika, „jak to, že dokáže nepřítel tak dokonale manévrovat? Jak to, že reaguje téměř bez prodlevy? Jak to, že jeho ječivky pokaždé zasáhnou i takové cíle, na které jeho dělostřelectvo vůbec nevidí? A proč se nepřítel nikdy, *nikdy* ani nesnaží vyjednávat?“

Proč nikdy nepošle vyslance, nikdy se neohlásí, dokonce se ani neobtěžuje sdělit vám své *jméno*?”

Malti civěl na mapu, kůži měl téměř bezbarvou a štětiny vousů se mu chvěly.

„Zní to nelidsky,“ řekla Berenika, „protože to *je* nelidské.“

Polkl. Dlouhou chvíli seděl mlčky, pak se obrátil k plátovací lampě na podlaze. „Vy jste mě nepřišli jenom přemluvit, abych vám přenechal uprchlíky, že ne?“

„Ne,“ odvětila Berenika. „Přišli jsme vás požádat, abyste odjel i vy. Se všemi svými lidmi.“

„Abyste šli s námi,“ řekla Diela. „Do bezpečí.“

„Protože tomuhle se vzdorovat nedá,“ řekla Klaudie. „Zapomeňte na lýtý boje. Zapomeňte na oblíhání. Zapomeňte na troubení trumpet a chrabrý útoky mužů ve zbrani.“

„Válčení, jak ho provozovaly kupecký podniky, je minulostí,“ řekl Vittorio. „Tohle je jiný.“

Berenika po něm loupla podmračeným pohledem. „Válčení se *změnilo*. Proto se musíme změnit i my. My všichni. Včetně vás, Vaše Milosti.“

Viditelně otřesený Malti chvíli jenom pomrkal. Pak zašmátral po džbánu s vínem, nalil si pohár a kopl ho do sebe. „Jsem Morsini,“ řekl pomalu. „Vychovali mě v přesvědčení, že vojenská moc je vznešeným jazykem světa, že silou zbraní lze objevit vlastní hodnotu i hodnotu druhých. Evakuovat se, opustit stanoviště je... nemyslitelné.“

Berenika zachovávala mlčení a sledovala, jak Maltiho tváří cloumají myšlenky.

„Kam byste mé lidi odvezli?“ zeptal se. „Ke svým hradbám z mlhy?“

Přikývla. „Do Givy. Kam se nepřítel ještě ani nepřiblížil.“

Zabořil tvář do dlaní. „Uprchnout tak daleko... Bože můj.“ Popotáhl a pohlédl na ni. „Jen mi povězte... dokážete zachránit mého syna?“

<O takovejchhle pitominách se dá málokdy říct, že to šlo dobře,> poznamenala Klaudie, zatímco po boku Bereniky chvátala nahoru po schodech tvrze. <Ale přesto — šlo to dobře.>

<Možná,> připustila Berenika. Spolu s ostatními vystoupala na hradbu tvrze, rukou si zaclonila oči a zadívala se na širé moře. Připadala si dezorientovaně — uvnitř tvrze úplně ztratila přehled o světových stranách.

Přivřela oči a zamžourala sem a tam. *Ze všeho, co teď můžu ztratit, pomyslela si, ztratím zrovna gigantickou válečnou galeonu.*

<Neměl by nám dělat starosti ten kluk?> zeptala se Diela. <Ten hostitel?>

<Jak by ne,> řekl Vittorio. <Co když se z jeho očí právě díval nepřítel? Sledoval nás?>

<Musíme toho kluka okamžitě očistit,> řekla bez obalu Klaudie. <Nevím, proč jsme to neudělali hned.>

<Protože naší prioritou je dostat odsud všechny ty lidi,> odpověděla Berenika, přimhouřenýma očima pořád sledovala moře. <A myslím, že přesvědčit Maltiho, aby nám ho dovolil zachránit, nebude jen tak.>

<Proč by mu mělo vadit, že chceme zachránit jeho vlastního syna?> nechápala Diela.

<Asi proto, že řešení vyžaduje, abysme ho bodli zkrunděným nožem,> mínil Vittorio. <K tomu bude zapotřebí vrcholný diplomacie.>

<Správně,> řekla Berenika.

<Aha,> hlesla Diela. <Chápu.>

Zavládlo nepříjemné ticho, poněvadž tohle téma nechtěl nikdo probírat.

Všichni z Bereničina týmu měli v sobě maličký skribovaný plát, který propojoval jejich vědomí s vědomím ostatních. Díky tomu byli něčím neobyčejným a mocným: oddílem vojáků, který jednal v naprosté souhře, s dokonalým povědomím o poloze, schopnostech i slabinách každého člena skupiny.

Ale pokud by jejich nepřítel — to, co si říkalo „Tevanne“ — někdy někoho z nich zajal a ovládl jako guvernérova syna, jejich vlastní skriby by mu propůjčily moc nad všemi jejich spolubojovníky, protože byli všichni navzájem propojeni. To znamenalo, že si nemohli dovolit padnout do zajetí s funkčním spojením.

Řešením byla čistící hůlka. V podstatě to byla mrňavá skribovaná čepel, kterou si mohli zabodnout do těla a pak ulomit. Jakmile se do nich dostaly její povely, přinutily tělo odmítnout všechny ostatní skriby, které na ně mohl kdy kdo aplikovat — včetně skribů, které Berenice a jejímu týmu umožňovaly myslet a vnímat jako jeden člověk. Účinek byl nezvratný, ale pořád lepší nechat se natrvalo zmrzačit než padnout do spárů Tevanne a odsoudit všechny své druhy k záhubě.

Berenika konečně v dále rozeznala *Klíčolod'*. *«Až dáme znamení Sancii, s guvernérem si promluvíme,»* slíbila. *«Snad si mezitím přebere, co jsme mu řekli o Tevanne — dost na to, aby nás nechal očistit syna.»* Natáhla ruku ke Klaudii. *«Začneme.»*

Klaudie sáhla ze strany do svého kyrsu a vydala malou podlouhlou černou skříňku, asi dva nebo tři centimetry širokou a vysokou a deset centimetrů dlouhou, s maličkým sklíčkem ve stěně. *«A snad se to stihne dřív,»* dodala, *«než Tevanne použije toho hostitele k dalšímu špiclování. Že jo?»*

Berenika skříňku převzala, položila ji na okraj hradby směrem k moři a odsunula víko, čímž odkryla skleněnou čočku zapuštěnou uvnitř. *«Ano. Snad.»*

«Ale to by nemohlo, ne?» ujišťovala se Diela. *«Párování má omezený dosah. Aby fungovalo, spárované věci musejí být blízko u sebe. Třeba se ten kluk... vypnul. Je teď pasivní. Dokud se nepřítel zase nepřiblíží.»*

«Ale poznali bysme vůbec, kdyby byl nepřítel nablízku?» upozornil Vittorio.

«Pokládáme nesprávné otázky,» řekla Berenika. Zadívala se skrz malou čočku na horní straně skříňky a ověřila si, že míří

na vzdálenou loď. Potom se rozhlédla po svém týmu kolem sebe. *<Správná otázka zní — pokud je nepřítel nablízku a pokud by tohle všechno mohla být past, stálo by pořád za to pokoušet se zachránit tisíce lidí, co jsou tam venku?>*

Její kolegové si vyměnili úzkostné pohledy, ale pak přikývli.

<Jasně,> řekla Berenika. *<Souhlasím.>* Zvedla pohled ke slunci a natočila čočku na horní straně skříňky tak, aby chytala jeho světlo. *<Ale stejně bychom měli předpokládat, že je to past.>*

<Jaká past?> zajímalo Klaudii.

<Nevím,> odvětila Berenika. *<Předtím jsme měli za to, že Tevanne uplatňuje svou obvyklou strategii: přitáhnout k městu, dobýt ho, pohltit jeho ozbrojené síly a pokračovat k dalšímu. Ale teď...>*

<Teď si myslíš, že všechna města mezi sebou a námi přeskočí,> řekla Diela. *<A půjde co nejrychleji přímo sem.>*

<Jestli bylo v těch očích něco, co nás spatřilo, tak ano,> odpověděla Berenika. *<Nepochybuj, že by mě Tevanne moc rádo zabilo. A taky Sancii. A ví, že kde jsem já...>*

<...Sancie není daleko, takže daleko není ani Klef,> dořekla sklíčeně Klaudie.

<Správně.> Berenika otočila malým spínačem na boku skříňky a aktivovala její skriby. Nedošlo k žádné viditelné změně, ona však věděla, že skříňka teď bere sluneční světlo z oblohy a vysílá ho na moře, ale v docela jiné barvě — takové, kterou dokázala rozpoznat jen jedna konkrétní bytost.

<Tak,> řekla. *<Signál je nastavený.>* Zase vytáhla dalekohled a zadívala se na vzdálenou loď. *<Snad ho brzy obdrží. Pokud bylo v tom hostiteli přítomno Tevanne a pokud mě vidělo, máme nanejvýš dva dny na evakuaci tisíců nevinných lidí. Času není nazbyt.>*

Pozorovala tečku na obzoru a čekala, jestli se pohne.

<Až Tevanne přijde,> ozvala se tiše Klaudie, *<určitě pošle smrti-lampu — že jo?>*

Berenika ucítila, jak jejím týmem projel mrazivý záchvěv strachu. Sama se taky otrásla a mimoděk pohlédla na prázdnou

nou oblohu k severu, jako by očekávala, že tam přesně takovou lampu uvidí tiše viset mezi mraky.

〈*Ano,*〉 přisvědčila. 〈*Rozhodně.*〉

〈*Do zkrunděnejch pekel,*〉 zamumlal Vittorio.

〈*Všimla jsem si, že guvernérovi ses o nich nezmínila,*〉 podotkla Klaudie.

〈*Chtěli jsme, aby si nechal pomoci,*〉 řekla Berenika. Opět namířila dalekohled na galeonu na obzoru. 〈*Ne aby propadl naprostému zoufalství.*〉

Smítko na obzoru sebou šklublo a pak se pomalu, pomaličku otočilo.

〈*Pohyb,*〉 hlásila Berenika. 〈*Jdeme na to.*〉 Sklonila dalekohled a poklusem vyrazila zpátky dolů po schodech. 〈*Klaudie, ty pojď se mnou; očistíme toho kluka. Vy ostatní si u brány vyzvedněte zbraně a dojděte pro schránku s arzenálem, kterou jsme ukryli na pobřeží. Doneste to k vnějším hradbám. Já promluví s guvernérem, aby nám dovolil nachystat obranu.*〉

〈*Neříkalas, že máme dva dny, než dorazí Tévanne?*〉 podivila se Diela. 〈*Proč chceš napřed chystat obranu proti obléhání?*〉

〈*Díky čemu dokázala Giva tak dlouho přežít, Dielo?*〉 zeptala se Berenika učitelským tónem.

〈*Ehh... díky tomu, že přemýšlíme a chápeme, obětujeme se, když je toho zapotřebí, a věnujeme své dny a hodiny sobě navzájem?*〉

〈*No jo. To taky,*〉 řekla Berenika. Nasadila si přilbu a pevně utáhla řemínek pod bradou. 〈*Ale hlavně proto, že jsme krundsky paranoidní. No tak, honem, ať to lítá!*〉

— * —

Ve tmě na galeoně otevřela Sancie oči.

Naslouchala vrzání, sténání a kap-kap-kapání v kalně osvětlených útrobach lodi. Všechno se kolem ní chvělo: podlaha, stěny, dveře, všechno se třásl, jak masivní loď protínala vodstvo Durazza.

Mrkala a snažila se rozpomenout, kde je a co tam dělá.

Kdysi jsem se takovouhle loď plížila, proběhlo jí hlavou, a našla jsem v ní spícího ďábla.

Obrátila oči ke komoře napravo od sebe: obrovské bublině ze skla a oceli, zavěšené v bříše lodi, obsahující veliký, složitý, pohyblivý aparát, jako komínek gigantických mincí položený na bok.

Lexikon: přístroj, který dokázal přesvědčit realitu, aby popírala samu sebe — a současně jediná věc, která držela tuhle gigantickou loď na hladině.

Ale teď jsem tady, pomyslela si, a ďábel už se probral a začal požírat svět.

Zvedla se a vykročila ke skleněné stěně. Uvnitř trčel z malého mechanismu, připevněného z boku k lexikonu, starobylý zlatý klíč.

Dotkla se drobného spárovaného plátu, který jí visel na šňůře na krku. V hlavě jí promluvil melodický a tak trochu uličnický hlas: *<Všechno v cajku, holka?>*

<Ano, Klefe,> odpověděla. *<Jenom čekám. Což není nic těžkého ani napínavého ve srovnání s tím, co děláš ty.>*

<Já jenom postrkuju tenhle velkej hloupej krám po vodě,> řekl Klefův hlas. *<Místní sviňuchy z toho maj psotník. A taky rackové. Fuj... ty prevítí! V jednom kuse na mě kaděj — cejtím to.>*

<Žádněj signál z Grattariy?>

<Zatím ne,> odpověděl Klef. *<Doufám, že si to Ber jaksepatří užívá. Třeba ji pohostili čajem nebo těma mrňavýma lahodnýma sušenkama, který tady dělávali.>*

<Co je ti po tom, jak chutnají sušenky, Klefe?> namítla Sancie.

<Hele,> ohradil se Klef, *<i klíč se může zasnít, ne?>*

Sancie ještě chvíli držela plát v ruku. Ačkoli ho nazývali „dráhovací plát“ — což budilo dojem nejmodernějšího výkřiku techniky —, byl to dost možná nejjednodušší skřibovaný předmět na lodi, jen o málo víc než kousek žáruvzdorné oceli,

spárovaný s druhým takovým augem, který se nacházel v lexikonu vedle Klefa.

Za běžných okolností by Sancie slyšela Klefův hlas, jen pokud by se ho dotýkala holou kůží — ale jelikož se teď dotýkala dvojčete onoho plátu, rovněž přesvědčeného o tom, že se momentálně dotýká Klefa *a zároveň* Sancie, mohla ho slyšet na dálku, jako hlas bez těla, který jí tiše promlouvá v hlavě.

Články řetězu, pomyslela si nepřítomně, pospojovaný od jednoho konce k druhému...

Stála tam ve tmě a představovala si, co právě teď dělá Berenika se svým týmem: mluví s guvernérem, zaníceně prosazuje jejich věc... Anebo je možná guvernér podrazil — Morsiniové byli vždycky hloupí parchanti — a teď jim nezbývá než bojovat, pokusit se pevnost ovládnout zevnitř.

Koneckonců, pomyslela si, zmocnit se Grattariy nemůže být těžší než jiný blázniviny, který jsme už dělali.

Jak jen jí bolely kosti. Jak se jí hnusilo, že vězí ve tmě v téhle lodi.

<Hele, taky jsem šťastnej jako blecha, že jsem tady s tebou, holka,> prohodil Klef.

<Ech? Ach. Promiň,> omlouvala se Sancie. Často zapomínala, že Klef se umí nadráhovat na druhé mnohem snadněji než běžní lidé. Ačkoli jeho vlastní emoce obvykle zůstávaly nečitelné, dařilo se mu zachytit myšlenky a nálady ostatních, aniž si to vůbec uvědomovali.

Zaškaredila se na něj. *<Sakra dobře víš, že s tebou problém nemám.>*
<Jo, já vím.>

<Jsem tvůj náklad. Prostě něco, co... voziš po moři, co je potřeba chránit, zatímco veškerý skutečný riziko je jinde.>

<Je ti jasný, že teď popisuješ celej můj vztah s tebou, že jo?> poznamenal Klef. *<Celej zatracenej rok jsem ti doslova visel na krku. Tys aspoň vždycky měla ruce a nohy — a taky, chápeš, přirození a tak podobně.>*

Uculila se. *<To je pravda. Jsem ráda, že to všechno mám.>* Úsměv povadl. *<Asi jsem si prostě jenom myslela, že pokud budu bojovat ve skribovací válce...>*

<...tak budeš bojovat doopravdy.>

<Jo.>

Cítila, jak v prostoru za ní narůstá něčí přítomnost — z nižších palub se blížila Polina. Sancie se otočila a sledovala, jak žena s tvrdou, přísnou tváří a permanentně přimhouřenýma očima prochází průchodem za jejími zády.

<Á, zdravíčko, Pol,> zahlaholil Klef. *<Užíváš si plavbu? Jeden z felčarů, který jsi vzala s sebou, dostal pěkněj záchvat mořský nemoci. Mohlo by mi to být putna, kdyby mi ten poblíjón každou chvíli neohodil podla—>*

„Sklapni, klíči,“ vyštěkla Polina. Sancie věděla, že Klefův hlas slyší tuze nerada. Polina ho vnímala jen díky tomu, že nosila párovací plát, který ji propojoval se Sancii, a když tedy Klef promlouval k Sancii, slyšela ho i ona.

Další články, pomyslela si Sancie. A mnohem, mnohem delší řetěz...

Polina pánovitě kývla k Sancii. „Jak dlouho už jsou pryč?“

<Víš, že když se mnou chceš mluvit, nemusíš chodit až ke mně, víd?> zeptala se Sancie. *<To je přece smysl párování myšlenek.>*

„Jsem si toho vědoma,“ prohlásila Polina. „Přesto bych na tobě raději spočinula očima a zapředla běžný lidský rozhovor — abych měla jistotu, že zůstanu člověkem.“

<Všichni jsme pořád lidi, Polino,> vzdychla Sancie. *<Jenom prostě mluvíme trochu jinak, to je celý.>*

„To vykládej hostitelům, kteří mašírují s Tevanne. Jak dlouho?“

Sancie ji zkoumala pohledem. Neskutečně ji dopalovalo, že ta ženská se za osm let od chvíle, kdy unikli smrti a zkáze, ani trochu nezměnila. Pořád ta zatvrzelá, ošlehaná tvář, pronikavé šedé oči, vlasy stažené do pevného drdolu. Polina vypadala jako někdo, kdo se narodil přesně pro to, aby se plavil doprostřed hrůzostrašných katastrof a přežil.

<Berenika a její lidi vystoupili na pobřeží před dvěma hodinama,> odpověděla Sancie. <Zdá se mi, že je zatím brzo dělat si starosti.>

Polinino všudypřítomné zamračení se ještě prohloubilo. „Mně se to nelíbí. S těmi pitomci z kupeckých podniků už jsme jednat zkoušeli. Chtít po dobovyvačných otrokářích, aby měli rozum, je asi tak smysluplné jako dohadovat se s tou... tou věcí.“ Otřásla se.

„Když to vyjde, zachráníme tisíce životů,“ řekla Sancie nahlas — hlavně proto, aby Polina slyšela, jak je rozmrzelá.

„Tisíce lidí... Kolik jich pojme *Klíčolod*?“

<Je to standardní galeona kupeckého podniku Dandolů,> poznamenal Klef. <Maximální kapacita bude kolem tří tisíc pasažérů.>

Polina zakroutila hlavou. „Tolik lidí se ke Givě při žádné jednotlivé akci ještě nepřidalo. Plavba domů bude vážně zajímavá — pokud tedy všechno proběhne, jak má.“

„Síly Tevanne jsou na druhý straně poloostrova,“ podotkla Sancie. „Mezi nima a Grattiarou jsou desítky pevností. Jestli Tevanne nekáplo na způsob, jak během pár hodin přenést armádu spoustu kilometrů daleko, tak máme čas.“

„Pravda,“ souhlasila Polina. „Ale stejně jsem z toho nervózní. Stádo je nejzranitelnější ve chvíli, kdy se pastýř snaží zachránit malou ztracenou ovečku.“ Odkráčela, vracela se na některou z nižších palub. Sancie cítila, jak se její přítomnost pohybuje pod ní v lodi jako skvrnka tepla v dřevěné podlaze pod jejími holými chodidly.

<Je fajn vědět,> podotkl Klef, <že když spárujete své hlavy, zůstanete víceméně sami sebou. Páč Polina je pořád to samý zkrunděný sluníčko jako dřív—>

<Já tě pořád slyším, sakra!> zavrčela Polina. <Zase až tak daleko nejsem!>

<No jo, no...> utrousil Klef.

Sancie si s povzdechem opřela hlavu o skleněnou stěnu lexikonu.

<Hlavu vzhůru, holka,> řekl Klef.

<Nechystáš se mě oblažit nějakým dementním motivačním proslovem, že ne?> zeptala se.

<Ne. Páč potřebuju, aby ses soustředila. Na hradbách tvrze jsem zahlíd nějakej pohyb.>

Sancie se prudce narovнала. <Dobrej pohyb, nebo špatnej pohyb?>

<To kdybych věděl. Ale je to pohyb.>

Pevně sevřela dráhovací plát na krku. <Ukaž.>

<Vteřinku. Vezmu tě dovnitř.>

Cítila, jak se její mysl otevírá — zvláštní *tuk-tuk*, když Klef svým způsobem zaklepal na její myšlenky. Svolila, rozvinula svou mysl k němu a spatřila...

Širý grattiarský záliv vzdouvající se před nimi, masivní pevnost balancující na skalnaté ostrožně, špinavé dýmající tábory táhnoucí se přes kopce. Ten výjev se jí vléval do myšlenek z desítek zdrojů, všech těch zrakových a smyslových augů, jež rozmístili po lodi pro Klefovy potřeby. Některým vjemům tak docela nerozuměla, poněvadž Klef dokázal vnímat realitu i takovými smysly, které její mozek neuměl interpretovat. Soustředila se tedy na jeden konkrétní zrakový vjem a prohlížela si Grattiaru v dálce.

Zadávala se na cimbuří vnějších hradeb; potom vzhůru, k tvrzi usazené na nejvyšším kopci; pak ke špičce jedné z věží, kde se mlel malý hlouček lidí.

<Ty krásu,> hlesla Sancie. <Dohlídneš daleko, Klefe.>

<No, já ne,> opravil ji Klef. <Ale loď jo, nebo spíš všechny ty serepetičky, který jste do ní zabudovali. Nevidím až tak dobře, abych poznal, jestli je to Ber, ale —>

<Už!> vykřikla Sancie.

Špička věže se náhle rozzářila podivným rudozeleným světlem. Věděla, že lidské oči by to světlo nerozeznaly, ale augy v *Klíčolodi* byly skribované tak, aby to dokázaly.

<Zvládla to,> komentoval Klef. <Sakra. Ani to netrvalo dlouho.>

<Tak se dáme do pohybu,> řekla Sancie. <Ale buď ve střehu, jenom pro sichr.>

<Jasný.>

Pustila ten vjem a spadla zpátky do vlastního těla. Potom ucítila, jak se kolem ní loď posouvá, obrací se ve vodě. Pomyšlení, že to provádí Klef, ji pořád uvádělo v úžas. Vždycky byl neuvěřitelně schopný, pokud šlo o manipulování se skribovanými augy — ale když ho umístili do lexikonu, který řídil válečnou galeonu, v podstatě se tou lodí *stal*, jeho vědomí prostoupilo všechny augy v jejím trupu — včetně trupu samého, který byl samozřejmě také augem. Podle toho bizarního vztahu dokonce galeonu pojmenovali: pro ně to byla prostě *Kličolod*, ať už ji Klef zrovna ovládal, nebo ne.

Zdalo se, že náročnost řízení tohoto nepředstavitelně složitého plavidla Klefovi nikdy moc nevadila. Vlastně si nestěžoval na nic jiného než na to, že spolu s ním musí řídit i latríny.

Zase se opřela o stěnu komory s lexikonem. *Jsem na lodi duchů*, pomyslela si, *a straší v ní můj přítel*.

Poslouchala, jak v galeoně kolem ní vrže. Zvláštní představa, že vedou válku s něčím podobným, jen v nesrovnatelně větším měřítku: mohutnou infrastrukturou augů, výtvorů a hostitelů, v nichž straší jediná mysl, která kdysi do jisté míry také bývala jejím přítelem...

<Zase na něj myslíš,> ozval se Klef.

<Já vím,> řekla.

<Ledacos se změnilo. On se změnil.>

<Já vím!>

<Nic by ti nevyčítal.>

Zahlédla svůj odraz ve skleněné stěně. Pokud věděla, teprve jí táhlo na třicet. Jenže tvář v odrazu, s vlasy pepř a sůl, vráskami kolem očí a počínajícími stařeckými skvrnami, vypadala aspoň na padesát.

Zavřela oči.

<Já vím, Klefe. Víam, jak moc se všechno změnilo.>

— * —

Jakmile Bereničini lidé seběhli do přízemí věže, rozdělili se. Vittorio a Diela vyrazili do města, zatímco Berenika s Klaudií zamířily přímo do guvernérovy jednací síně.

<Nachystejte se a dejte vědět, když zahlédnete něco podezřelého,> říkala Berenika, zatímco se proplétala úzkými chodbami.

<Co je třeba podezřelý, kápo?> zajímal se Vittorio.

<Podezřelé je podezřelé, ksakru!> utrhla se na něj. *<Tevanne nejspíš zná tohle město skrz naskrz. Hodí se všechno, co nám napoví, kolik toho ví.>*

Berenika si však uvědomovala, že taková výhoda by byla dosti omezená. Nejcennější jednotka Tevanne — zvrácenost, kterou Sancie překřtila na „smrtilampu“, ačkoli novější verze žádnou lampu vůbec nepřipomínaly — se obejde bez sabotáží a špionů. Zbraň, která dokáže během několika vteřin vyhladit menší město, mnoho zpravodajských informací nepotřebuje.

<Dielo,> řekla Berenika, *<detektor smrtilamp zapni, jakmile ho budeš mít v ruce. Chci o těch zvrhlostech vědět dřív, než se k nám přiblíží na pět kilometrů.>*

<Rozumím, kápo,> potvrdila Diela. Třebaže už nebyla poblíž, její hlas zněl v pozadí Bereničiny mysli dosud zcela zřetelně.

Společně s Klaudií vstoupila do hlavní jednací síně. Pořád tam okounělo několik Maltiho skribovačů a žoldníků, ale sám guvernér nebyl přítomen.

„Guvernér se brzy vrátí,“ řekl jeden ze členů družiny. „Mezitím máte počkat zde.“

Kludie se opřela o velký stůl s mapami a založila si paže na prsou. *<Pokud Tevanne opravdu pošle smrtilampu,>* promluvila v Bereničiny mysli, *<co budeme sakra dělat? Ječivky ji ani neškrábnou — pokud by ji vůbec dokázaly zasáhnout.>*

<Můj hlavní plán je vypadnout odsud dřív, než se sem dostane,> řekla Berenika.

<A když tu ještě budeme?>

<Klef,> odpověděla prostě Berenika.

Klaudie na ni vyjeveně pohlédla. *<Jako vážně? Ber, tohle se nám povedlo zatím jen jednou!>*

<Což znamená, že to jde,> řekla Berenika. *<Takže bychom to mohli udělat zno—>*

Tvrzí se rozlehlo strašlivé táhlé zaječení.

Všichni v jednacím sále strnuli a ztichli. Berenika i Klaudie se prudce napřímily. Obě zalétly pohledem ke dveřím vedoucím k soukromému pokoji guvernérova syna.

„C-co to bylo?“ zeptal se nervózně jeden ze skribovačů. „Znělo to jako... jako...“

Obě ženy se po sobě podívaly.

<Přišlo to od...> začala Klaudie.

<Rozhodně odtamtud,> dořekla Berenika.

Vystartovaly ke dveřím, rozrazily je dokořán a už se hnaly chodbou.

Když doběhly k mladíkovu pokoji, zjistily, že před otevřenými dveřmi stojí snad deset žoldnérů a s šokovaným úžasem zírá dovnitř. Ačkoli byla Berenika o hlavu menší než většina ozbrojenců, procpala se mezi nimi a nakoukla do místnosti.

Pokálená postel byla prázdná. Malti a žena, která mu pečovala o syna, teď leželi s podřezaným hrdlem na podlaze. Jejich krev se vsakovala do koberce.

Berenika upřela zrak na guvernéra. Skribovaný rapír, jež nosil za pasem, byl ten tam. Pořád ještě žil, ale už měl na kahánku, krev mu slabě tepala z ohromné zející rány na krku. S pohledem přetékajícím strašlivou lítostí zvedl ruku k Berenice, ale pak mu ruka poklesla, oči zmrtvěly.

„Sakra,“ řekla nahlas Berenika. „Sakra, sakra, sakra.“

<Krev,> ozval se Klaudiin hlas. *<Tady na podlaze.>*

Berenika se protlačila zástupem žoldáků zpátky k ní. Klaudie si prohlížela stříkance a ukazovala chodbou. *<Šel tudy. Nebo spíš šlo.>*

<Vittorio, Dielo,> řekla Berenika. *<Potvrďte, že víte, co se tu stalo.>*

<Potvrzujeme, kápo,> odpověděl Vittorio. Jeho hlas byl dosud zřetelný, nyní však slabší — vlivem vzdálenosti, která je od sebe dělila.

<Vezměte tempo, kterým se pohybuje,> poručila, <a zdvojnásobte ho. Tevanne je určitě blízko.>

<Potvrzujeme, kápo,> řekla třesoucím se hlasem Diela.

Berenika sáhla ze strany do boty a vytáhla jednu ze tří čistících hůlek, které tam měla uložené. Hůlka byla mrňavá, vypadala spíš jako nástroj sochaře než jako zbraň, Klaudie však udělala totéž; tu svou držela před sebou jako dýku. Rozeběhly se úzkými tmavými chodbami podle kapek krve na podlaze.

<Tevanne ho ovládalo,> konstatovala v poklusu Klaudie. <Přece jen ho používalo. Vážně tady bylo.>

<A pořád je,> zdůraznila Berenika. <Musíme ho chytit dřív, než provede něco dalšího k oslabení města.>

Zahnuly doleva, pak doprava a zase doleva. Šramot tvrze zvolna odezněl.

<Takže Tevanne je nablízku,> řekla Klaudie, <ale... může tu mít jenom malou jednotku, ne? Maximálně deset hostitelů? Za kopcem se přece nemůže schovávat celá zkrunděná armáda, ne?>

<Klaudie... já nemám poněti.>

Další odbočka a ještě další. Pak se zastavily: některou z nedalekých chodeb se rozléhal zvuk tichého nemotorného šmajdání.

<Už si pomalu začínám přát,> poznamenala Klaudie, <abysme měly pořádný zbraně. A ne ty nejmrňavější kudličky na světě.>

<Kdybychom teď přivolaly naše espringaly,> nadhodila Berenika, <asi by se k nám nedostaly?>

Klaudie zavrtěla hlavou. <Musely bysme být na dohled. Těmahle chodbama by ani náhodou neproklíčkovaly.>

Doběhly ke křižovatce. Šmajdání už znělo dost hlasitě a ještě se k němu přidávalo soustavné tlumené skřípání, jako jehla po tabuli. Berenika se přitiskla zády ke zdi a vykoukla za roh.

Chodbou se šourala postava, s artritickou toporností kulhala pryč od nich. Moc toho neviděly — světla tam bylo pomálu a na protějším konci chodby se rýsovalo vitrážové okno —, Berenice ale připadalo, že rozeznává rapír, který pajdajícímu člověku visí z ruky a hrotem drhne po podlaze za ním.

Přimhouřila oči a zadumala se.

<Klaudie,> promluvila v myšlenkách. <Vid', žes naši zbroj vylepšila, aby vydržela zásah skřibovaným rapírem?>

<Běžným mečem Morsiniů?> řekla Klaudie. <Jasně. Ale... hrome, vážně bych ti neradila to zkouš—>

Berenika vykročila do chodby a s čistící hůlkou jako dýkou zdviženou v pravici se vydala za postavou.

Tvor se zastavil a pomalu se otočil. V příšeří mu nebylo vidět do tváře, ona ale poznala, že ji sleduje.

Berenika pokračovala kupředu. Levé předloktí s nátepníkem pozvedla, aby se kryla před možnými výpady, a čistící hůlku držela v pravé ruce vysoko před sebou.

Tvor se nehýbal. Jakmile se k němu Berenika přiblížila na pět kroků, nahrbil se a zašeptal: „*Ssaaanciee...*“

Berenice naskočila husí kůže. <Do zkrunděnejch pekel,> hlesla. <Jsem za tebou,> řekla Klaudie. <Ale držím si odstup.>

Berenika stále postupovala vpřed, oči upřené na rapír visící tvorovi z ruky. S hostiteli už několikrát bojovala a věděla, že často vypadají bezradně a hloupě — ale jen dokud jim věc, která je ovládala, nevěnovala pozornost. Když Tevanne chtělo, jeho hostitelé se dokázali pohybovat rychle jako blesk.

Tenhle ji prostě sledoval, zkameněle se díval, jak se pomalu blíží...

A pak se na ni vrhl.

Rapír kmitl vpřed, řítil se jí na krk. Hostitelův skok byl poněkud neobratný, přesnost a opatrnost obětoval za rychlost, a Berenika jen tak tak stačila odrazit ostří nátepníkem. Rapír křísil do stěny a zanechal ve zdivu hlubokou rýhu.

Berenika bodla čistící hůlkou, ale hostitel už se stáhl, odskočil od ní a vrávoral chodbou k oknu. Pak jeho zbraň opět zaútočila, sekla jí po nohou. Berenika odtančila vzad a sledovala, jak špička zkrvaveného meče sviští vzduchem, dobře si uvědomovala, že kdyby byla jen o maličko pomalejší, meč by jí přesekl nárt.

Je rychlý, pomyslela si. Zatraceně rychlý.

Hostitel se znovu vrhl kupředu. Udržet si přehled o jeho bizarních trhaných pohybech nebylo nejsnadnější. Rapír se zvedl, tentokrát bodl po jejím rameni, ona však zvedla levou paži právě včas, aby ostří vychýlila vzhůru a nechala ho sklouznout přes přílbu. Tím pohybem se však odkryla a věděla to, stejně jako hostitel: provedl výpad přímo vpřed, na její hrdlo, a přežít se jí podařilo jen díky tomu, že klopytla vzad a smetla zbraň pravým nátepníkem. Hrot meče zaskřípal přes levou polovinu jejího hrudního plátu a vyryl do ní hluboký šrám.

Těsné, příliš těsné.

Hostitel ještě o něco ustoupil. Už byli tak blízko u okna, že Berenika rozeznávala mladíkovu tvář: bledý, vyzáblý obličej s ochablými, pootevřenými ústy a bradou dosud umazanou od kaše. Ruce i stehna měl zbrocené krví a z prasklého boláku na pravé straně hlavy se mu řinul hnis. Očima ulpěl na Berenice, potom se podíval přes její rameno na Klaudii za ní.

Pak zřejmě dospěl k rozhodnutí.

Hostitel se vypjal do výšky, obrátil rapír proti sobě a pozvedl ho, že si ho zabodne do břicha.

Ale Berenika to čekala. Skočila vpřed, popadla ho za hubená zápěstí a praštila jeho rukama o zeď. Upustil rapír, ale ještě předtím si stačil vytnout mělkou ránu přes břicho, těsně pod hrudní kostí.

Hostitel děsivou silou zatlačil proti Berenice a chlapcovými zažloutlými zuby jí chňapl po tváři. Padla vzad, stěží si ho držela od těla.

„Teď!“ křikla.

Klaudie ji přeskočila s čistící hůlkou v ruce a zabodla ji chlapci do ramene. Zakroutila nožem, ulomila ostří v jeho těle a ucouvla.

Hostitel vyjekl, zakašlal a začal se dávit. Tvář mu zešedivěla, kolem nosu a očí se šířily tenké vrásky, jako by stárnul tempem rok za vteřinu.

Potom se z pravé strany jeho hlavy ozvalo zasyčení a z boláku začala crčēt voda. Zhroutil se a znehybněl, jen ze sečné rány na břicho se dosud řinula krev.

„Do zkrunděnejch pekel,“ hekla Berenika. „Do zkrunděnejch pekel...“

„Jo,“ zasípala Klaudie. „Takže. Past?“

„Rozhodně,“ řekla Berenika. Ohmatala hluboký škrábanec ze strany na přílbě a pak ten zepředu na kyrysu. „Jenom jsem nečekala, že sklapne až *tak* rychle...“

Shodila ze sebe kluka, pak se zvedla a stočila k němu pohled. Nepřirozené stárnutí, které ho postihlo, už nezmizelo. Účinek to byl nenápadný, avšak stále zřetelný — a ten pohled ji drásal.

Dotkla se jeho tváře, prsty přejela po vráskách kolem očí a úst, po vlasech pepř a sůl. *Tevanne se od nás učilo*, pomyslela si. *Je jedině fěr, abychom se i my učili od něj*. Ale věděla, že se pokouší přesvědčit jen sama sebe.

<Ber, teď máme jiný starosti,> řekla Klaudie. <Vittorio? Jak to vypadá u hradeb?>

<Vidím pohyb,> odpověděl jeho hlas. Zněl vyděšeně — to mu nebylo podobné. <Asi patnáct, možná dvacet kilometrů odsud.>

<Pohyb? Kolik hostitelů Tevanne poslalo?> zeptala se Berenika.

<Spousty. Možná tisíce.>

Berenika a Klaudie se na sebe nevěřicně zadívaly.

<S tou armádou za kopcem jsem si jenom dělala legraci...> řekla slabě Klaudie.

<Dovol, ať se na tebe nadržuju, Vittorio,> řekla Berenika. <Ať se taky podívám.>

<Dobře, kápo.>

Berenika zavřela oči a nadechla se. Tohle dělala bezpočtukrát, ale pokaždé jí chvíli trvalo, než se rozpomenula, jak na to.

Soustředila se, zapátrala po něm...

Napnula sílu.

Pak to ucítila. Vnímala dráhu k Vittoriovi, prostor mezi nimi, vzednutí Vittoriových myšlenek jako úbočí hory a kdesi uvnitř jakási madla, kterých se mohla chytit, přimknout se k nim a spatřit...

Rozsochaté cedry proti jasně modré obloze.

Světlý písek a drolicí se kamení, prosluněné pobřeží jako pruh běloby na šedivém plátně.

A pak...

Byla s ním. Do jisté míry se jím *stala*: byla v jeho nitru, byla jeho součástí, dívala se jeho očima, cítila, co cítil, věděla, co věděl. Jako vždy následoval onen zvláštní přechodný okamžik, kdy její mysl přivykala tomu, že zakouší dvě sady vjemů současně, spolu se všemi jeho podvědomými procesy: potem na tváři, loktem pobolívajícím po dávném zranění, nepohodlím v genitáliích scvrklých úzkostí a smáčknutých v kalhotách.

Pak se do ní nahrnul jeho hlavní prožitky — to, co teď viděl a dělal. Vittorio se díval skládacím dalekohledem na pohoří severně odsud. Bylo tam ohromné vojsko, právě se valilo průmyskem mezi dvěma vrcholky. Pět tisíc hostitelů, ne-li víc, a za nimi se sunulo dělostřelectvo — a sunulo se sakra rychle.

Berenika pustila dráhu k Vittoriovi a ohromeně se usadila na zem v chodbě.

<Co to k řádu je?> nechápala. <Jak dokázalo Tevanne sotva za hodinu překročit celý poloostrov?>

<Nemám páru, kápo,> řekl Vittorio. <Pořád odsud chceme dostat ty uprchlíky? Protože oni, no, celkem pochopitelně propadají panice.>

<Ano!> odsekla Berenika. <Ale napřed musím ke hradbám, abych vykoumala jak!>

Zvedla pohled k oknu a zamyslela se. Potom hmátla po chlapcově zakrváceném rapíru, rozbila jím vitráž a vyhlédla ven.

Okno bylo obrácené k severu, směrem, kde se nacházel Vittorio, což se jí hodilo. Natáhla krk a zahlédla schody, po kterých před hodinou stoupali, jen kousek na východ, na svahu pevnosti.

Což znamená, že můj espringal by měl být uložený někde tam, pomyslela si.

Podívala se zpátky na Klaudii. *<Dostaň odsud toho kluka. Pak si vyzvedni zbraň a přijď na hradby.>*

<Standardní formace proti smrtilampám?> zeptala se slabě Klaudie.

<Ano. Co nejdál od sebe.> Plácla do plátu na svém pravém nárameníku. *<Protože Bůh ví, co se stane.>*

Z východu se ozval chřestivý, klapavý šramot — a pak se ukázal její espringal, jako uschlý keř v pouštním větru se kutálel po stěně tvrze přímo k ní.

Umožňovala to velice jednoduchá skribovací technika: plát, který právě aktivovala na pravém nárameníku, byl skribovaný tak, aby věřil tomu, že okupuje stejné místo jako plát na jejím espringalu — po aktivaci se oba pláty pokusily spojit, a velice rychle, bez ohledu na to, jak daleko od sebe se zrovna nacházely.

Když se espringal přiblížil, čapla po něm a přicvakla si ho k levému nátepníku, náležitě ho upevnila, takže se zbraň i zbroj staly z funkčního hlediska jediným předmětem. Pak ještě zkontrolovala, že espringal má v sobě správnou vlečnou municí, zvedla si ho k rameni a zacílila na vnější hradby.

Tak takhle, prolétlo jí hlavou, *jsem si to dneska nepředstavovala.*

Vypálila. Dívala se, jak se vlečná střela řítí nad městem, naráží do hradeb pevnosti v dálce a pevně se k nim přichytává.

Vzápětí v jejím espringalu ožilo dvojče oné střely, zbraň ji strhla do vzduchu a Berenika letěla.

— * —

<Hej, ech, holka?> houkl Klef.

Sancie vstoupila do kormidelny obrovské kupecké galeony a zarazila se. <Ano, Klefe?>

<Myslíš, že vyjednávání s guvernérem by mohlo zahrnovat i to, aby Berenika, é, lítala vzduchem?>

Sancie sehnula hlavu a zadívala se na přibližující se pevnost usazenou nahoře na pobřeží. <To asi sotva. Proč?>

<Protože Berenika právě slítla z tvrze na vnější hradby pevnosti. Teda aspoň myslím, že jsou to vnější hradby. Mám dost mizernej úhel, ale řek bych...>

<Do háje,> ucedila Sancie. <Něco se podělalo.> Přemýšlela, co dál, pak přelétla očima po nižších skalách severně od pevnosti a zmerčila mělkou prohlubeň v přímořských kopcích. <Zamíř tamhle, přesně k tomuhle místu, a to co nejrychlejc.>

<Proč tam?> zajímal se Klef.

<Došlo k nějakýmu maléru, buď v pevnosti, nebo u ní. Tamhle budeme mít palebnj úhel, kterej pokryje obě možnosti — a budeme dost blízko, abysme se mohli spárovat s Ber a jejím týmem a zjistit, co se tam sakra děje.>

Nepříjemně se jí zhoupl žaludek, jak Klef otočil velikou loď a zamířil k pobřeží. <Drž se,> řekl. <A já se pokusím nenajet jak blbec zadkem na mělčinu.>

— * —

Berenika zatínala zuby tak pevně, až jí bolelo v čelisti. Ozlomkrk se řítila vzduchem, hnala se nad městem jako pobřežní jestřáb za myší. Cítila, jak ji vlečná střela táhne vzduchem, a mimoděk jejímu tahu vzdorovala ve snaze udržet si jakýs takýs přehled o tom, kolik ještě zbývá vzdálenosti. Celá Grattiar se pod ní proměnila ve šmouhu šedi a písčité žluti.

Tohle jsem dělala už tucetkrát, pomyslela si, ale nikdy, nikdy si na to nezvyknu.

Vlečnou střelu vyvinuli z mnohem primitivnějšího skřibovaného augu, který používali za časů v kamponách. Sancie kdysi svištěla mezi věžemi a hradbami za pomoci upravených stavebních skřibů, jež tvrdily, že dva povrchy jsou jeden, a požadovaly tedy, aby se oba povrchy spojily — zpravidla závrtnými rychlostmi. Pokud byla jedna polovina připevněna k Sancii, táhla ji s sebou: v podstatě tatáž metoda, jejímž prostřednictvím si Berenika před pouhými několika vteřinami přivolala espringal.

Při transportu lidských bytostí však byla tato metoda pokřádě mimořádně nebezpečná, často měla za následek polámané kosti a vymknuté klouby. Berenika a Sancie ji tedy doplnily o bezpečnostní pojistku: jakmile se obě poloviny přiblížily na pět metrů od sebe, začínaly propadat rostoucímu zmatku, kde je druhá polovina — což vedlo k tomu, že zvolna zpomalovaly.

Když Berenika protнула vzdálenost pěti metrů od hradeb, ucítila, jak pnutí v její zbroji povolilo. Espringal už ji netáhl zdaleka tak zběsilou rychlostí, zlehka přibrzdil, takže Berenika teď plavně plachtila ke stěně hradeb jako chmýří čepýrníku unášené větrem, a zvedla chodidla.

Sledovala, jak se k ní rítí zeď. *Jsem moc nízko. Sakra.*

Podrážky jejich bot udeřily do kolmého povrchu hradeb, náraz jí projel skrz kolena do boků, ale to už plácla do spínače na postroji u levého stehna a přihrčila se. Pak vyřadila vlečnou střelu, vyhodila zbylou polovinu ze svého espringalu — ta okamžitě vystartovala ke svému dvojčeti na opevnění a s tlumeným cinknutím se k němu přimkla — a Berenika tam visela, podrážky jejich bot držely jako přibité na hradbách Grattary těsně pod cimbuřím.

Zbroj na jejich nohou zavržala, jak se pokoušela udržet její váhu. Berenika se připravila na nejhorší, ale zbroj — navržená se zřetelem na to, aby ji unesla a zabránila namožení kotníků — ji nezhradila.

Vojáky na hradbách pochopitelně zaměstnával pohled na te-vannské síly v dálce. Když si uvědomili, že ze zdi přímo za nimi

a pod nimi trčí obrněná žena, všichni doslova nadskočili lek-
nutím, někteří dokonce nahlas zaječeli.

<Dielo!> houkla Berenika. *<Pomoz mi nahoru!>*

<Už jdu, kápo!> křikla Diela. *<Už jdu!>*

Diela dolezla po hřebeni zdi k ní, natáhla se dolů a popadla
jí za pravou ruku. Berenika vypnula skriby, které přimykaly její
boty ke hradbám, Diela zabrala a Berenika se vytáhla na cimbuří.

<Nebyl to zrovna elegantní výstup,> hekla Berenika, *<ale co se dá
dělat.>* Postavila se, vytáhla dalekohled a prohlédla si krajinu
před sebou.

„Do háje,“ splynulo jí tiše ze rtů.

Situace byla na první pohled beznadějná. Uprchlícké tábory se
rozpínaly od hradeb Grattariy asi tři kilometry na všechny strany;
za nimi byly další tři nebo čtyři kilometry křovinatých skalín;
a ještě o nějakých osm kilometrů dál na sever se z úzkého horské-
ho průsmyku valilo ohromné tevannské vojsko.

Stejně jako všechna tevannská vojska se jevilo jako ohromná,
nesourodá změt: žádné jednotné barvy, žádné praporce, žádné
bojové ani pochodové útvary, jen gigantický dav ozbrojených lidí
potácejících se kupředu. Z dálky vypadali dost lajdácky — Be-
renika věděla, že mnoho padlých generálů je kvůli tomu podce-
nilo, ona však chápala, že hostitelé se mohou vmžiku sešikovat
a jednat jako jediná, tekutá masa, reagovat na všechny hrozby
současně, tančit kolem protivníků a pak je naráz pohlit.

Svět se plnil křikem — uprchlíků, vojáků, grattiarských ob-
čanů. Berenika se pokoušela přemýšlet. Připadalo jí, že to není
možné. Pouhá představa, že by se taková armáda mohla zniče-
honic zhmotnit za městem, se vzpírala jejímu chápání.

Ona však věděla, že ať už se sem tohle vojsko dostalo jakko-
li, pořád je to tevannské vojsko; a tevannská vojska se chovala
jistými předvídatelnými způsoby.

<Dobrá,> řekla. *<Poslouchejte — nechci po vás, abyste zastavili mno-
hatisícovou tevannskou armádu.>*

<Aspoň nějaká dobrá zpráva,> utrousil Vittorio.

<Uděláme tohle. Zakopeme se, odrazíme jejich předvoj a budeme bránit uprchlíky, dokud se nepřiblíží Klíčolod' se Sancii,> řekla Berenika. <Kleť zvládne většinu jejich sil vyřídít.>

<Máme jistotu, že Sancie o naší situaci ví?> ptala se Diela.

<Jestli neví,> odušila Berenika, <tak se to díky explozím, které co nevidět odpálíme, brzy dozví. Je jasné, co se přizene nejdřív. Nachystejte bouchače. Díelo — kde je schrána s arzenálem?>

Diela ukázala rukou. Sotva to udělala, Berenice se v hlavě vyloupil obraz schrány. V myšlenkách jí vykristalizovala vzpomínka na její přemístění a uložení, jako by ji sama přitáhla.

<Tamhle, kápo,> odpověděla Diela.

<Aha,> řekla s mírným překvapením Berenika. <Ano. Díky, Díelo.>

Všichni tři přešli ke schráně, otevřeli ji a začali vykládat její obsah. Horní vrstvu tvořily ničivé espringaly, ovšem s jedním malým rozdílem: tyto zbraně se daly upevnit na trojnožku, na které se mohly otáčet libovolným směrem, a střílet se z nich dalo i na dálku.

<Nejlíp zabírají hromadné salvy,> připomínala jim Berenika. <Rozestavte je po hradbách v řadách tři na tři — tak, aby mířily nad uprchlíky. Dávejte je dál od sebe, aby pokryly širší prostor.> Pak opatrně otevřela poslední přihrádku ve schráně. To, co v ní bylo, nevypadalo moc zajímavě — zdálo se, že obsahuje asi padesát velkých plechovek, o něco menších než bota dospělého člověka —, ona je však vyjmula s mimořádnou opatrností. <A snažte se při nabíjení neupustit bouchače,> dodala. <Sice jsme je upravili, aby nevybuchovaly tak snadno jako dřív — ale pokud přece jenom explodují, přinejmenším vás ohluší... nebo vás smetou z hraděb.>

Dali se do práce, chvatně připravovali vrstvy dálkově řízené obrany na hradbách. Nikdo z grattiarských vojáků jim v tom nebránil. Většina jich v čiré hrůze opustila stanoviště a Berenika zjišťovala, že jim to nemůže mít za zlé.

<Kápo,> ozval se opatrně Vittorio, <obloha půl druhého kilometru odsud se hemží stínama. Plátovací lampy už jsou blízko.>

<Diela,> křikla Berenika, když postavila na trojnožku svůj poslední espringal, <jak jsi na tom?>

<Hotovo, kápo!> hlásila Diela.

<V tom případě se všichni kryjte,> zavelela Berenika. <A připravte si spouště.>

Berenika zapadla do nejbližší věže. „Kdo sakra jste?“ obořil se na ni jeden z vojáků uvnitř, vzápětí však zbledl, když ho Berenika okřikla: „Držte k čertu zobák a schovejte se!“ Potom se otočila a zahulákala z otevřených dveří: „Všichni dovnitř! Pohyb, pohyb, POHYB!“

Opravdu doufala, že vojáci na doslech se zařídí podle jejího rozkazu, ale neměla čas to kontrolovat. Přiskočila k jedné z úzkých svislých střílen ve věži a pak zaslechla slabý sykot blížících se lamp.

Vždycky jí připadalo, že vydávají zvuk jako kobylinky, tisíce kobylek cvrkajících a hopsajících na louce. Věděla, že slyšet jsou jen díky tomu, kolik jich je — jinak byla plátovací lampa skoro úplně bezhlučná.

Nahnula se a vyhlédla střílnou ve zdi. Ze svého úhlu žádné lampy neviděla — ale vtom zahlédla, jak se jejich stíny míhají po uprchlických táborech za hradbami jako supové kroužící kolem kořisti.

<Až uvidíte stíny, palte!> přikázala Berenika.

Zatáhla za spoušť, za druhou, za třetí. Zakryla si uši a pak...

Jako kdyby pukla obloha.

„Bouchače“ nebyly zvlášť pokročilou augmentovanou zbraní, svému účelu však sloužily dobře. Byly to skribované plechovky, které se daly vystřelit z běžného espringalu, přesvědčené o tom, že obsahují mnohem víc vzduchu než ve skutečnosti. Když vystoupaly do určité výšky — řekněme zhruba do výšky, v níž létala většina plátovacích luceren Tevanne —, náhle uvěřily tomu, že

množství vzduchu v jejich obalech dosáhlo kritické meze, a s trhavou, třaskavou silou se rozprskly.

Tlaková vlna po simultánní detonaci Bereničiny salvy bouchačů byla tak prudká, až se roztřásl prach na podlaze. O něco dál nad hradbami zaburácely v atmosféře další podobné exploze, rozpoutané Dielou a Vittoriem. Potom z nebe kolem věží najednou přšely rozedrané plátovací lucerny jako meruňky padající v bouři ze stromu. Bušily do písčité půdy nebo se s křehkým břinkotem odrážely od hradeb. Další a další a další. Stovky, ne-li tisíce.

Berenika se nelítostně zazubila. Samo sebou věděla, že ztráta hejna plátovacích luceren neznamená pro Tevanne nic. *Ale problémů máme dost i bez toho, aby Tevanne ze všech uprchlíků a vojáků v téhle pevnosti nadělalo své hostitele*, pomyslela si. *Každé vítězství se počítá.*

<Až přestanou padat, přebijte zbraně,> nařídila svému týmu. *<Zaručeně přiletí další roj.>*

<Rozkaz, kápo,> řekl Vittorio.

Dřepla si ke dveřím věže a zadívala se podél hradeb, na které pořád ještě přšely lucerny. Mrkla na oblohu. Jakmile jí připadalo, že už je to bezpečné, vyběhla ven a spěchala přebít espringaly. *<Klaudie,>* zavolala. *<Jak to s tebou vypadá?>*

<Chystám si palebný stanoviště v přední věži, kápo,> zněla odpověď.

Berenika zasunula do espringalu další bouchač, pak zaslechla ostré *plink* a něco jí prásklo do přilby. Ani sebou netrhla; věděla, že je to jeden z plátů Tevanne.

„Všiváci mrňaví,“ ucedila.

Najednou uslyšela křik a zvedla hlavu. Po hradbách k ní pádil jeden z grattiarských vojáků. „Co se to děje?“ ječel. „Panebože, panebože, co se to —“

Byl ještě asi dva metry od ní, když vtom se ozvalo vlhké plesnutí a rameno mu ztmavlo krví. Padl na kolena, tvář mu náhle ochabla; pak se divně zasmítal, jako by se dusil; a potom se jeho skelné, bezduché oči upřely na Bereniku a ruka mu sklouzla k rapíru za pasem.

„Dneska ne,“ řekla Berenika. Vytáhla z boty čistící hůlku, zachlápala mu ji do prsou, odlomila a bez ohlížení se vrhla zpátky do relativního bezpečí věže. Vypálila novou salvu a obloha nad věží jako by se i tentokrát rozerval na kusy.

<Připravena, kápo,> ozval se Klaudiin hlas.

Berenika nahmatala plát, který se jí zaklínil do přilby, vyškubla ho, hodila na podlahu a rozdupla. *<Ukaž, prosím,>* požádala.

<Tak se pojď mrknout,> řekla Klaudie.

Berenika se opřela o zeď, zavřela oči a zapátrala po Klaudii. Cítila vzdálenost mezi nimi, vzdouvání a klesání Klaudiiných myšlenek...

A pak byla najednou uvnitř, dívala se na svět Klaudiinými očima: dřepěla u střílny v nejvyšší věži a dalekohledem pozorovala nepřítele — jenže tohle byl velice neobvyklý dalekohled, sestrojený k velice neobvyklému účelu.

Na vývoj mimořádně výkonných espringalů s dlouhým doštělem v arzenálu Givanců dohlížela Klaudie osobně, a být ostatní členy týmu dobře zaučila, nikdo neuměl se zbraněmi takové zázraky jako ona. Zvláště s většími prototypy, dlouhými téměř půl druhého metru, s dalekohledem připevněným k pažbě, díky kterému bylo možno zasáhnout cíl přes kilometr daleko.

Klaudiin dalekohled zaostřil na zadní šiky hostitelů Tevanne, kde se z horského průsmyku valily téměř dva tucty strojů připomínajících povozy. *<Dělostřelectvo,>* poznamenala Klaudie. *<Tevannský ječivky. To není dobrý.>*

<Jaký mají dostřel?> zašeptala Berenika.

<Posledně jsme to šacovali na deset kiláků. Můj espringal dostřelí daleko, ale tak daleko ne. Řekla bych, že do deseti minut budou v postavení, aby to do nás naprali.>

Berenika ji požádala, aby se podívala k východu a potom k jihu, chtěla vidět na moře, jestli někde nezahledne *Klíčolod*, jenže měla špatný úhel a neviděla nic než zeď.

No tak, San, pomyslela si. Hoď sebou...

<Ber?> ozvala se Klaudie. <Máš pro mě nějaký úkol?>

<Moment.> Berenika se soustředila a Klaudiinýma očima se zahleděla na tevannskou armádu, mechanicky pochodující křovinami.

Pak dostala nápad: *To křoví.*

<Vzalas s sebou zápalné střely?> zeptala se.

<Ano,> potvrdila Klaudie. <Ty... ty chceš, abych kolem nich podpálila křoviska? Jestli se požár rozšíří až sem, těm lidem to zrovna nepomůže.>

<Ale v kouři se bude tevannskému dělostřelectvu daleko hůř mířit,> zdůraznila Berenika. <A to je horší než oheň.>

<Na tom něco bude,> podvolila se Klaudie. Jala se vyjímat z espringalu běžné střelivo a nabíjet zápalnou municí. <Ale pořád po nás budou střílet, je ti to jasný?>

<Ano. Ale nebudou tak přesní. Lepší než nic.>

Klaudie se zadívala skrz mířidla na křoviny. Jednou, podruhé, potřetí vypálila na úbočí kopce a spokojeně sledovala, jak keře doutnají, rozhořívají se, chytají plamenem.

<Udělej rovnou čáru, jako oponu,> radila Berenika.

<No jo, pořád,> řekla Klaudie. <Gigantickéj stepní požár nezakládám poprvý.>

Vypálila několik dalších střel a brzy z křovisek stoupalo mohutné mračno šedobílého kouře a beze zbytku halilo postupující nepřátelské jednotky.

<Dielo?> zeptala se Berenika. <Mezitím chci vědět, jestli...>

<Zatím žádné smrtilampy, madam,> hlásila dívka.

<Můžu se podívat sama?> žádala Berenika. <Jenom pro jistotu.>

<Ano, kápo,> svolila Diela se slabou stopou váhavosti.

Berenika soustředila myšlenky. Najít Dielu a nadráhovat se na ni šlo jako po másle, jako ostatně vždycky — ačkoli ji přibrali teprve nedávno, byla rozený talent —, a za pár vteřin už Berenika měla výhled z Dieliny perspektivy. Kratičkou chvíli

se vyžívala v pocitu, že obývá tak *mladé* tělo, tak pružné, schopné a houževnaté.

Dielinýma očima se dívala na maličký aug ležící na cimbuří před ní. Připomínal malou dětskou káču zavěšenou na zahnutém drátku, která se točila na podložce. Káča se však téměř neznatelně vznášela, a mezi její spodní špičkou a černou podložkou tak prosvítal tenký proužek slunečního světla.

Tento aug navrhla Berenika osobně. Káča byla mimořádně citlivá na hluboké změny v realitě: zásadní, fundamentální úpravy světa, jež právě probíhaly. Čím rychleji se točila a čím výš se vznášela, tím blíž byl zdroj těchto úprav. Pokud vystoupala tak vysoko, že se dotýkala drátku, na kterém visela, zdroj úprav se nacházel přímo nad vámi — ale v takovém případě už jste nejspíš byli mrtví. Pokud se to slovo vůbec dalo použít.

<Nepřehlédla jsem se, kápo,> řekla Diela. *<A nastavila jsem ji správně. Zatím tu nejsou žádné smrtilampy.>*

<Vidím,> přisvědčila Berenika. *<Díky, Dielo. Musela jsem se ujís—>*

Potom vzduch protal jekot — ale tenhle zněl dost nezvykle. Hvízdavý, klokotavý, nelidský jekot.

Berenika pustila dráhu k Diele. „*K zemi!*“ zařvala na každého, kdo ji mohl slyšet.

Vykoukla štěrbínou střílny a zahlédla, jak se ve zvířeném závoji dýmu zničenonic objevují díry — samozřejmě způsobené salvou ječivek, které se k nim řítily z tevannských pozic. Ani se nenamáhala zakrýt si hlavu nebo krk. *Jestli některá z nich dopadne někde poblíž, pomyslela si, beztak moji hlavu najdou na jednom konci pevnosti a krk na druhém.*

Nad Grattiarou šlehala doběla rozžhavená kovová kopí. Napočítala jich skoro dva tucty, než to vzdala. Většina jich šla mimo, práskla do země za uprchlickým táborem; další ječivky úplně přestřelily pevnost a zahučely do moře; několik jich ale zasáhlo cíl, udeřilo do hradeb pevnosti nebo se obloukem stočilo

dolů do města anebo se — což bylo ze všeho nejhorší — za křiku bezmocných lidí prodíralo uprchlickým táborem.

Na zdi věže pršel prach s kamennou drtí. Něco z toho se valilo střílnami kolem Bereniky do věže, úzké čepule střepin po ní sekaly zleva zprava.

Zmrdí, pomyslela si Berenika. Vy zmrdí...

<Napočítal jsem čtyři zásahy, kápo,> ozval se slabě Vittoriův hlas. <Mohlo to být mnohem horší.>

<Ano,> řekla Berenika. <Ale žene se jich mnohem ví—>

Další výbuch nelidského ječení. Z rostoucí hradby dýmu se vyřítila druhá salva ječivek. Zdálo se, že tyhle jsou ještě zmatenější než ty předchozí; většina jich neškodně prolétla nad městem.

<Co to k čertu...?> zamručela pobaveně Klaudie. <Po čem to střílejí?>

Vzápětí dostala odpověď. Jedna z ječivek narazila do pravé horní části guvernérovy tvrže — a prodrala se skrz. Vyklubala se na opačné straně a spirálou to napálila do hradeb na jižním konci pevnosti.

Berenika ochromená hrůzou sledovala probořenou tvrž, která ještě několik vteřin držela pohromadě. Pak se pravá polovina stavby velice pomalu sesula.

<Kurva,> zaklela slabě Klaudie. <No... doufám, že odtamtud všechny dostali.>

<Větší starosti mi dělají hradby, kápo,> řekla Diela. Hlas se jí třásl. <Ech... obrana tvrže byla hodně zastaralá, ale bezpochyby modernější než hradby pevnosti... jako ty, na kterých právě stojíme.>

A zase přival jekotu. Na pevnostní město přšely další ječivky. Spousta jich prorazila vnější hradby, potom vnitřní, pak dopadla mezi domy ve městě a ty okamžitě vzplály.

Berenika s děsem sledovala, jak hluboko ve městě propukají požáry. Ani ve snu by ji nenapadlo, že Tevanne získá takhle rychle takovouhle přesnost.

*Evidentně už si tady naplátovalo hostitelů až až, pomyslela si ma-
látně. Ukazuj mu, co vidí, a pomáhají mu tak s mířením.*

Napadlo ji, že zkusí hostitele vypátrat, očistit je nebo zabít a připravit tak Tevanne o špiony. Jenže věděla, že by to bylo příliš obtížné, navíc by to moc dlouho trvalo a Tevanne už nejspíš vidělo dost.

*Všichni ti lidé tady zemřou, prolétlo jí hlavou. A já už nikdy ne-
uvidím San. Už nikdy...*

Další přival jaketu, další šňůra drtivých explozí demolujících svět. Úsek západních hradeb se zřítíl, jako by byl ze slámy. Vzduchem vířil prach a zvedal se horký vítr.

Co budeme sakra dělat? Co budeme sakra dě—

A pak hlas — slabý, ale naprosto zřetelný: <Ber! Ber! BER!>

Narovnala záda, zaposlouchala se do slov krystalizujících v zákoutí její mysli. <Sancie?>

<Ano!> vyštěkla její žena. <Co se to tam k řasu děje?>

Berenika seděla na hradbách, přemáhala závrat a lámala si hlavu, jak vyjádřit slovy, že tevannská armáda přišla zdánlivě odnikud a právě dělá se zastaralou obranou Grattiairy krátký proces jako písečná lasice s kurníkem.

Pak jí došlo, že existuje snazší způsob, jak to provést.

Zavřela oči. <San,> zašeptala. <Nadržuj se na mě. To bude nej-
rychlejší.>

<Ano,> řekla Sancie. <Vteřinku...>

Berenika zhluboka nabrala vzduch do plic a pak se její mysl naplnila Sanciinými myšlenkami.

— * —

Ze všech jevů, které se vyrojily s nástupem spárovaných myslí, se nejobtížněji definovalo právě „dráhování“.

Navenek vypadalo docela jednoduše. Podobně jako se mohou dlouholetí kolegové — nebo manželé, přátelé, spolubydlíci a tak